



ZPRAVODAJ ŠRÁMKOVY SOBOTKY

DUBEN 1970

ROČNÍK VII — 1

Jaroslav Seifert

NÁVRAT

*Semtínská lípa, právě dnes by měla
v každém tvém květu zabzučeti včela,
dnes, právě dnes by měli zpívat ptáci
na černých větvích ve tvé koruně
a jeden básník, prsty na struně,
pomýšlet měl by na kasaci.*

*A právě dnes v hospodu pod Kostí
měla by přijít z kraje mládež všecka
a nejlepší kapela sobotecká,
I starý šenkýř, než je pohostí,
než počne tanec, než se ozvou plechy,
vyvěsit měl by prapor se své střechy
a řeč si schystat k téhle slavnosti.*

*At všechna okna v celém kraji hoří
a fanfáru at někdo zvesela
dnes večer chutě spustí na nádvoří,
beztak už tady dávno nezněla.*

*Pan profesor se vrací k svému kraji
opásán šerpou — smrt mu utkala ji.
Však ještě dnes ho nutno uvítati,
dnes naposled a dřív, než půjde spát
pod stromy milené a v poklid vesnický,
než právě slíbil lidem rukou dáním
i svému kraji, lesům, hradům, stráním,
že tentokrát zůstane navždycky.*

Psáno r. 1937 k úmrtí prof. Josefa Pekaře, historika našeho kraje a autora Knihy o Kostí, od jehož narození uplynulo 12. dubna 1970 sto let.

ZPRÁVA O HOSPODAŘENÍ MNV V SOBOTCE ZA ROK 1969

Hospodaření MNV v uplynulém roce bylo charakterizováno snahou pokračovat v uspokojování potřeb občanů Sobotky a připojených obcí a postupně zlepšovat vzhled a prostředí střediskové obce. Máme-li zrekapitulovat za r. 1969 finanční situaci zdejšího MNV, nemůžeme být nespokojeni, i když nemůžeme tvrdit, že se vždy všechny požadavky podařilo uspokojit, všechny úkoly zajistit a všechna předsevzetí realizovat. Z podrobnějšího rozboru příjmů a výdajů MNV si oživíme, co bylo za uplynulé období vykonáno a na jaké účely byly prostředky, s kterými národní výbor disponuje, použity.

Pro celkový přehled je třeba uvést, že plánované příjmy v částce 1 267 800 Kčs byly překročeny o 753 056,31 Kčs a plánované výdaje ve výši 1 267 800 Kčs byly rovněž překročeny, a to o 134 955,35 Kčs. K 31. 12. 1969 byl tudíž vykázan zůstatek finančních prostředků ve výši 646 752,46 Kčs, které budou použity pro posílení rozpočtu na rok 1970 a z nichž podstatná část je účelově vázána na akce, které přecházejí z minulého období do r. 1970.

Zdrojem příjmů byly jednak plánované příjmy, případně jejich překročení, dále nerozpočtované příjmy a mimořádné dotace z vyššího orgánu, které představují částku 303 000 Kčs.

V příjmové části je třeba si povšimnout překročení plánovaného odvodu daně důchodové od Komunálních služeb v Sobotce, kde proti plánu 230 000 Kčs činil odvod 329 000 Kčs, mimo dodatkový stabilizační odvod za rok 1968 ve výši 10 600 Kčs. Tato skutečnost souvisí s tím, že Komunální služby splnily dobře hlavní hospodářské

ukazatele, např. výkony byly splněny na 112,7 %, mzdy na 101,9 %, čistý zisk dokonce na 159 %, při současném dotování fondů výstavby, kulturního, rezervního a fondu odměn ve výši 160 000 Kčs. K dalšímu zlepšení výsledků budou provedena opatření na snížení počtu ztrátových provozoven. Nežádoucí zkušenosti však Komunální služby získaly s pracovníky tzv. zvláštního zapojení, jejichž postup, vyvolaný snahou o snadné získání výdělků i za cenu šízení zákazníka, byl mnohdy v rozporu se zákonnými ustanoveními. To se neobešlo bez důsledků, a tak Komunální služby odvedly do rozpočtu MNV dalších 241 000 Kčs za pokuty a dodatkové odvody. Zmíněný podnik se proto po těchto zkušenostech rozhodl tyto pracovníky postupně uvolnit, i když toto rozhodnutí znamená snížení dosavadních zdrojů příjmů.

Rovněž hospodářské výsledky Domovní správy jsou za rok 1969 dobré. Hospodářské ukazatele jsou vesměs příznivě plněny, přidělené prostředky jsou účelně vynakládány na opravy bytů a domů.

Z poplatků byl získán největší příjem za poplatky z uzavřených sňatků, a je pozoruhodné, že u tohoto příjmu se v posledních letech projevuje stoupající tendence. V roce 1967 byl příjem za sňatky 10 000 Kčs, v roce 1968 15 450 Kčs a v roce 1969 již 18 600 Kčs.

Významným přínosem pro Sobotku byly v uplynulém období tržby kina, překročené proti plánu dokonce o 70 000 Kčs. Zde je třeba v prvé řadě vyzvednout iniciativu a úsilí profesora Balcara, jemuž se vhodným výběrem filmů a působivou propagací podařilo zajistit

nadplánované příjmy. Je třeba dodat, že součástí tohoto dobrého výsledku je i výtěžek za dva festivaly širokoúhlých filmů, které se v Sobotce již vžily a jsou bohatě navštěvovány zájemci i z dalekého okolí. Znovu je však třeba připomenout, že je škoda, že místnost kina i přes určitá zlepšení pro tento účel již dávno nevyhovuje, a je nanejvýš žádoucí, aby v Sobotce bylo postaveno kino nové. Že však není jednoduché tento záměr realizovat, není třeba zvlášť zdůrazňovat.

I na úseku místního hospodářství nejsou příjmy malé, neboť jen za prodej ovoce byla vykázána tržba ve výši 12 700 Kčs. Podobně jako v loňském roce jsme poukazovali na neutěšený stav ve výkupu ovoce, ani letos nemůžeme vyslovit v tomto směru žádnou pochvalu. To mohou potvrdit ti, kteří se s vozíčkem nebo s károu vraceli zklamání z Výkupního podniku, protože všechny druhy ovoce nebyly přijímány. Jejich práce, spojená se ztrátou času a s námahou při česání, přišla vlniveč, cenné vitamíny zůstaly nevyužity. Když přitom vidíme, že ovoce je dováženo ze zahraničí, musíme se nutně zamyslet nad tím, že máme ještě co v našem hospodářství napravovat.

Z ostatních tzv. nahodilých nerozpočtovaných příjmů tvoří podstatnou část výnos pohyblivé složky daně zemědělské, tzv. daň z důchodu, a to ve výši 37 900 Kčs, a tržby za přenechání pozemků na výstavbu rodinných domků do trvalého užívání v částce 16 500 Kčs.

Z Okresního národního výboru v Jičíně jsme obdrželi mimořádnou dotaci na úpravu Čálovického potoka v částce 30 000 Kčs, na dokumentaci GO Humprechta 18 000 Kčs a na úpravu tělocvičny v ZDŠ 30 000 Kčs. Z fondu rezerv a rozvoje ONV dostal MNV příspěvek na akci Z 80 000 Kčs, na Čálovický potok dalších 60 000 Kčs a při vyhodnocení vzorných obcí v rámci okresní soutěže 15 000 Kčs, které byly použity na úpravu tělocvičny a další potřebné opravy v ZDŠ. A konečně v rámci cestovního ruchu nám ONV poukázal 70 000 Kčs na úpravu komunikací k Humprechtu.

Ve výdajové části lze souhrnně říci, že finanční prostředky byly v podstatě vynaloženy na výdaje, zahrnuté do rozpočtu na rok 1969.

Na zatrubnění Čálovického potoka — dlouholeté bolesti Sobotky — bylo vynaloženo 66 300 Kčs, tedy daleko více, než se původně předpokládalo; ve volebním i akčním programu z r. 1968 byly předpokládány úpravy podle finančních možností v délce cca 15 bm ročně. Tyto práce nejsou dokončeny, bude na nich pokračováno i v letošním roce.

Dokladem toho, že je pamatováno i na připojené obce, je úhrada na rozšíření vodovodu ve Spyšově v částce 24 600 Kčs. V letošním roce se počítá s vypracováním dokumentace na vodovod v Čálovicích v hodnotě 10 000 Kčs a s náklady na vyčištění rybníka ve Spyšově v částce 15 000 Kčs.

V roce 1969 pokračovalo budování sportovního hřiště, což je v současné době jediná akce v rámci akce Z. Jsme si vědomi toho, že Sobotka zůstala v předcházejících letech trochu dlužna sportovnímu dění, a proto je třeba dohnat co dohnat lze. Skutečnost, že za uplynulý rok bylo na tomto úseku proinvestováno 155 000 Kčs, svědčí o tom, že tato situace se podstatně zlepšuje. Pokračováno se na výstavbě tribunu, byly položeny betonové sedáčky a zakoupena střešní ocelová konstrukce na tribunu, s jejíž montáží se počítá v letošním roce. Protože i v r. 1970 se uvažuje s částkou asi 120 000 Kčs na pokračování ve výstavbě hřiště, budeme moci za rok jistě kladně hodnotit, co se zde udělalo, i když je třeba popravdě říci, že nebyť několika obětavých jedinců, postupovaly by zde práce daleko pomaleji. Situování hřiště v těsné blízkosti školy s výhledem na Humprecht a okolí je opravdu zdarilé a dnes by se již sportovci jistě neradi vraceli do původních nevyhovujících prostor pod Humprechtem.

Na komunikace byla vynaložena částka 215 000 Kčs, z toho na nutnou údržbu 20 500 Kčs, na dlažební práce na Závisti 27 000 Kčs a v Zahradní ulici 168 000 Kčs. Tato poslední částka byla zcela hrazena Okresním národním výborem v Jičíně jako refundace nákladů, a to z prostředků dotovaných z KNV. Částka 200 000 Kčs, která na tento účel byla v rozpočtu našeho MNV rezervována a nebyla vyčerpána, se tudíž přesunuje do r. 1970.

Mateřské škole bylo dáno k dispozici 30 000 Kčs na nátěr žlabů a úžlabí. Protože tyto práce byly provedeny se značnou úsporou, přesunuje se rovněž nevyčerpaná částka ve prospěch r. 1970, a to na opravu WC. Kromě toho zde bylo uhrzeno za malování 1500 Kčs a zakoupeny povlaky za 2400 Kčs.

Rovněž základní devítileté škole v Sobotce byly poskytnuty prostředky ve výši neobvyklé v minulých obdobích, neboť mimo běžné provozní výdaje činí ostatní

náklady 73 200 Kčs. V hodnotě 41 300 Kčs byla provedena úprava tělocvičny a nakoupeno nářadí, dále byly uskutečněny vodoinstallační opravy včetně zednických prací v hodnotě 9800 Kčs a byl proveden rozvod vodovodu ze studně na školní pozemek za 4200 Kčs. Vymalování a natěry, provedené Průmstavem, stály 11 300 Kčs a malování a úklid ve školní dílně 2700 Kčs. Instalování hromosvodů pro družinu mládeže stálo 3900 Kčs.

Pro místní Sokol byly zakoupeny knihy na odměny v hodnotě 300 Kčs.

Prostředky, které byly nabídnuty k oslavě MDŽ v částce 500 Kčs, nebyly čerpány, a výbor žen navrhl, aby za tuto částku byly zakoupeny hračky pro mateřskou školu. Jistě příklad hezkého gesta.

V místním kině bylo zapojeno etážové topení za 9500 Kčs.

Zdejší střediskové knihovně byl poskytnut příspěvek ve výši 47 000 Kčs, z čehož je hrazen veškerý provoz včetně nákupu knih.

Pro jesle byl zakoupen psací stroj, záclony, koberec, kovová houpačka a domeček v úhrnné hodnotě 6300 Kčs.

Požárníkům jsou hrazeny běžné výdaje a náklady na topení i osobní výdaje mimo mzdový fond.

Pro správu národního výboru byly hrazeny náklady na zakoupení nového nábytku do místnosti tajemníka MNV, zakoupeny záclony, psací stroj a bateriové hodiny a provedena oprava vodovodu v budově MNV, to vše celkem za 9600 Kčs.

V I. poschodí budovy bývalého soudu byla provedena výměna oken v hodnotě 19 000 Kčs.

Na dávkách sociálního zabezpečení, mezi něž patří jednorázové finanční příspěvky k narozeninám, věcné dary a příspěvky na stravování, bylo zapláceno 37 000 Kčs, což je o 7400 Kčs více než v roce 1968.

Zvláštní část finančního hospodaření MNV tvoří výnosy z hospodaření tzv. drobných služeb obyvatelstvu, které přinesly národnímu výboru za rok 1969 zisk ve výši 74 626 Kčs. Na tomto zisku se především podílí čistý zisk z chat na koupališti ve výši 33 800 Kčs, výtěžek z prodeje samorostů 20 400 Kčs (v r. 1968 činil 6800 Kčs), dále zisk z ubytoven 6000 Kčs, z koupaliště 14 200 Kčs, z parkoviště 3600 Kčs apod.

Při loňském hodnocení výsledků hospodaření MNV jsme rádi konstatovali, že byla již zcela splacena Státní spořitelná půjčka ve výši 150 000 Kčs i s úroky, jež byla poskytnuta na zřízení rekreačního střediska na koupališti, a vyslovili jsme přitom přání, aby čistého zisku z chat, který není nikterak nízký, bylo použito především ve prospěch zlepšování prostředí v tomto středisku. Tento záměr je realizován v rozpočtu na rok 1970, kde kromě mzdových nákladů se počítá s částkou 70 000 Kčs na úpravu koupaliště, prostranství u chat a ubytoven. Jistě naprostá většina občanů tuto snahu ocení, neboť mají zájem na tom, aby Sobotka se svými přírodními krásami nejen tvořila hezké prostředí pro místní obyvatele, ale aby byla stále silnějším magnetem pro stále i nahodilé návštěvníky, kteří oceňují a obdivují kouzlo přírodní scenérie pod starobylým zámkem Humprechtem. Tím více uráží cit každého poctivého občana skutečnost, že tyto hodnoty, které musíme všichni určitým podílem zaplatit, jsou ničeny několika neodpovědnými jedinci, jak jsme toho byli svědky v poslední době.

Závěrem tohoto přehledu o finanční situaci v r. 1968, který zdaleka nevyčerpává obsah veškeré činnosti národního výboru, není možno upřít, že v uplynulém období byl opět učiněn krok kupředu na cestě za zlepšováním prostředí Sobotky a připojených obcí. Je samozřejmě na veřejnosti, aby posoudila, kde učiněná rozhodnutí byla správná a kde ne. Všichni dobře víme, že nedostatků je stále ještě dost. Z dobře míněných konstruktivních připomínek si MNV utvoří obraz o své další práci se snahou vynakládat přidělené a svěřené prostředky tam, kde je to nejúčelnější. Tím je dána i míra odpovědnosti národního výboru za správné rozdělení prostředků, které má k dispozici, s nutným cílem, aby aťou i omegou jeho činnosti byla snaha o zvyšování spokojenosti jak místních občanů, tak i návštěvníků Sobotky. Václav Linhart

• **Sobotecká ZDŠ** se v poslední době může pochlubit dobrou prací. Např. první úspěchy má za sebou pěvecký kroužek řízený učitelem Zd. Matějkou, který byl také iniciátorem založení Klubu mladých cestovatelů na škole, se kterým podnikl několik zájezdů na hory a do turnovského plaveckého bazénu. Výborně si vede rovněž SRPš včele s předsedou M. Odstrčilíkem. Doufáme, že v příštím čísle přineseme o práci školy větší článek.

OD HUMPRECHTA SIVÉHO NAŠE PÍSEŇ LETÍ

Z letopisů dětského hudebního souboru ředitele Josefa Fejbara

Dozněla píseň Soboteckým dětem, do níž se vtělila já-mavá harmonie soboteckých zvonů i starodávné intrády slavnosti Vzkříšení, na něž navázala slavná tradice vlasteneckých soboteckých kantorů-muzikantů.

Ani bys nevěřil, kdybys nebyl přítom, že té písni bude už také bezmála 30 let. Vytvořili ji umělci, jimž byla Sobotka blízká rodem a krajem: mistr slova Fráňa Šrámek a mistr tónů Josef Bohuslav Foerster. Měla svou premiéru 6. března 1932 při slavnosti rozvinutí školní vlajky v Sobotce. Byla to velká sláva, jež se samozřejmě neobešla ani bez hudby. K této příležitosti sestavil odb. učitel Josef Fejbar šestnáctičlenný orchestr, který za jeho dirigování přednesl několik lehčích hudebních skladeb. To byl první krůček k vytvoření dětského hudebního souboru v Sobotce. Zůstalo však, bohužel, jen při tomto jediném pokusu.

K dalšímu došlo až po 16 letech. Tento žákovský orchestr však již zapustil pevné kořeny. To jsme už měli za sebou trpká léta nacistické okupace a ředitel Fejbar — ano, to už na sobotecké škole řediteloval — abrahamoviny. Vzdáleným popudem k tomuto druhému pokusu byla věta ze Šrámkova přátelského blahopřání k jeho padesátinám: „Nu, padesátníci budou ještě moci, to co zameškali, dohonit, a také že dohoní...“ Zdá se, že si tato slova vzal ředitel Fejbar k srdci, zvláště když jako na zavolanou přišel tehdy ministerský výnos o zakládání zájmových kroužků na školách. A tak vedle literárně recitačního ustavuje se v Sobotce i kroužek hudební.

Pro zřízení kroužku byly tyto předpoklady: radostný souhlas rodičů, zájem dětí o novou věc a odborná kvalifikace dirigenta. K nim musela již od počátku přistoupit mravenčí píle, obětavé nadšení a svatá trpělivost. Hrálo se v bytě, na zahradě, na dvoře, v tělocvičně i v kreslárně, zkoušelo se ve školním roce i o prázdninách, jednotlivě, v menších i větších skupinách, na konec souhra celého souboru.

Adeпти muzikantské slávy byli z města i z vesnic. Přicházeli pěšky — tu pěšinku k Fejbarovým prošlapali přes tržiště hlavně oni — basista s nástrojem na hlavě — přijížděli na kolách — i s harmonikou na vozíčku — cesta se jimi někdy ani netrhla. A když pozdě navečer odešel poslední učedník, dirigent neodpočíval: dlouho do noci harmonizoval hudební skladby a rozepisoval noty, jen se mu s čela řinul pot.

Dělal však tuto práci rád. Byl prostě ve svém živlu. Těšilo ho, že jeho mladí muzikanti nevědí co je absence. Snad by bývali někdy rádi zahrnuli za školu v hodině matematiky nebo mluvnice, ale za nic na světě ani minutu, když měli hudební kroužek. Viděl také, že i při normálním školním vyučování se členové jeho kroužku drží — mnozí z nich byli s vyznamenáním — a pozoroval zároveň, že z přináležitosti ke kroužku vzniká u nich i dobrá solidarita. Dělal mu též radost, že dovedli nejen držet takt při hudební produkci, ale také, jak i jejich společenský takt nabýval jistoty. Dovedl jejich zájem udržet slibem a připomínkou vzdáleného radostného cíle: prvního veřejného vystoupení.

Došlo k němu před vánoci 1948. Na besídce, jež měla 18 bodů pořadu, zaplnili svým programem 8 čísel: 1 sólo na klavír, 1 klavír na 4 ruce a 6 vystoupení celého souboru. A byl to dobrý křest. Sklidili bouři nadšeného, neutuchajícího potlesku. Ještě víc se napřímili v oprávněném sebevědomí, ještě s větší chutí pracovali a pilovali na číslech nových pořadů dalších vystoupení. Rozmnožily se jejich řady. Noví a noví zájemci vstupovali do kroužku — nakonec jich bylo na 50 — dirigentovi však přibývalo práce nad hlavu, ale zároveň se otvírala širší cesta k dalším úspěchům. Jejich pověst překročila hrady města, věděli o nich brzy na okrese i v kraji.

Zdokonalovali se pro nová vystoupení, jejichž počet rostl, dávali jim i lepší formu vnější. Jejich pořady byly zahajovány úvodními proslovy, jejichž účelem bylo uvést do nálady večera, vzbudit zájem posluchačů, zbavit účinkující zbytečné trémy a povzbudit je k vyrovnanému a sebejistému vystoupení.

Měli i svého čilého konferenciéra, který uváděl jednotlivá čísla pořadu. Byl to Cvrček-cvrček jménem i drobnou postavou, měl ve tváři usměvavé, téměř dívčí důlky, šibalská kukadla a sympatický přednes. Byla

radost na něho pohledět a potěšení jej poslouchat, když kurážně např. spustil:

„Letos se uvádíme všady prostou skladbou J. Gebauera: Allegro moderato, kterou z jeho proslavených houslových duet pro náš soubor upravil náš dirigent. — A když to dobře dopadne — ono je v tom mnoho počítání, ale my se přece jen nakonec sejdem — přidáme ještě Pochod mladých houslistů.“

Prosíme o pozornost — začínáme!“

To už stačili s programem na celý večer. Býval pestrý a stále bohatší. Vážný i veselý, lehčí i obtížnější. Lidové písničky i skladby našich hudebních klasiků nescházely na žádném. Hráli Perličky Romana Nejedlého, Novákovy polky, mazurky, valčíky i směsi národních písní, Kmočův pochod Andulko šafařova i kvapík Na motoru, Tichého Tanec dřeváčků i Štolzův valčík Hyacint. Pustili se i do Ouvertury Táborského k loutkové hře i jeho Lyrické suity, do úvodu k 1. dějství Smetanovy Prodané nevěsty a Ukolébavky z Hubičky, do Čajkovského skladby V ruské cerkvi i do Fučíkových Božích bojovníků. Posluchače potěšili přednesem Kříčkova Bábinčina maršovského valčíku i mnoha jinými skladbami. Pořad uzavírali pak obyčejně Potužníkovým Dětským pochodem na známou píseň Tluče bubeníček, kterážto rázná a temperamentní skladba je činila stále populárnějšími. Nebylo vystoupení, na němž by ji nemuseli — někdy i několikrát — opakovat.

Kde a komu hrávali? Kdekomu a při nejrůznějších příležitostech. Na veřejných oslavách státních svátků a památných dnů i na školních oslavách těchto výročí a shromážděních žákovské organizace. Pracujícím na závodech, rekreatantům v lázních a zotavovnách. Družstevníkům před zahájením žnových prací i při dožínkách. Na letních slavnostech, při hovorech s občany a na kon-



Exlibris Václava Frýby od Josefa Fejbara

ferencích pracovníků lidové správy i při ukončení brigádnických prací v lesní školce. O Svátku matek, Velikonočním míru ČsČK, MDŽ i o Dnech dětské radosti. Na koncertech pro školní mládež, na schůzkách soboteckých rodáků v Praze a sezeních Baráčníků. Účinkovali i před ministrem školství akademikem Zd. Nejedlým, který je nazval „skvělými“. Hráli také předsedovi MNV v Sobotce řed. Fr. Stuchlíkovi, který jim srdečně děkoval, že svým muzicírováním přispěli k oslavě jeho „prožluklé“ šedesátky. Všude je rádi viděli, všude umění malých soboteckých kmochováčků — jak je nazývali — nadšeně tleskali.

Jejich vavřínů přibývalo, když se několikrát umístili v STM v okrese i v kraji jako první. To už překročila jejich pověst i hranice krajů a země. O prázdninách r. 1951 byli pozváni KNV v Olomouci na měsíční turné do okresů Šternberk, Bruntál a Rýmařov, kde uspořádali na 28 koncertů. V následujícím roce 1952 byli vysláni ONV na rekreační zájezd do Posázaví a na Kutnohorsko. I tu šířili slávu rodného města a kraje svým uměním a všude trefili — po muzikantsku řečeno — vděčnému obecenstvu do noty.

Těžko říci, kde měli za ta léta nejdělejší posluchače. A přece po dlouhém rozmýšlení a vzpomínání nám to prozradili. Bylo to poprvé, když hráli ostravským hornickým rekreantům v Karlově studánce ve Slezsku, podruhé, když vystupovali před podkrkonošskými horaly v rodišti slavného soboteckého kantora Josefa Dolenského v Bozkově u Semil a potřetí docela blízko domova, když přijeli svou hudbou obveselit a potěšit stařenky a stařečky do Domova stáří ve Vyšším Polí. Byly to nezapomenutelné chvíle jiskřivé radosti nad tím, co naše děti v této době umějí, ale i tesklivé okamžiky pohnutí při vzpomínce na vlastní dětská léta.

Když byl náš hudební soubor na Kutnohorsku, zemřel v Praze národní umělec Fráňa Šrámek. Po návratu domů mohli tedy navštívit již jen jeho sobotecký hrob a poklonit se jeho památce. A tehdy 9. srpna 1952 — jako již často předtím — promluvil k nim jejich učitel:

„Chcete-li, moji milí, budu Vám krátce vypravovat o tom, jak na počátku i na konci byla píseň...“

Když se letošního 12. července otevřela na tomto našem hřbitově čerstvá rána hrobu, aby přijala mrtvé tělo básníkovy, a když ta nehlubokou, ale bolestnou jízvu přikryly růže — i ty Vaše dnešní —, nechtěli jsme myslet jenom na smrt. Vzpomněli jsme na to, že náš básník v Romanci o rodném kraji napsal také tyto verše:

*V píseň tě, kraji, proměním,
tvé vánky, stromy, lidi.
Písničku rolník zasíje
a tisíc písní sklídí.*

Ano, na počátku všeho byla píseň. Při stvoření světa i při zrození básníka. A tato píseň bude znít vesmírem, pokud bude svět světem a Sobotka Sobotkou stát...

Stojíme sice dnes u básníkovy hrobu, tedy na místě, kde se snad zdá, že jeho píseň života již doznela. Věřte však, že jenom to, co na něm bylo lidského a pozemského, dalo se shrnout jako lehoučký prach do malé nádoby urny a uložit v lůno rodné země. Ale to, co na něm zůstalo a zůstane nesmrtelné, jeho literární dílo — to nám bude stále znít jako píseň stříbrného větru a jako píseň v nesmírné dále šplounajícího splavu.

Na počátku Šrámkova života i za nejkrásnější pohody, kdy si s námi liboval, že píseň ještě zní, i při jeho skonu zněla píseň o krásném zámku.

Ať se mu pod ním lehce spí, ať mu ji sosny humprechtského háje v navečerech tichounce vyhrávají...

Ještě mnoho a mnoho dalo by se vyprávět z letopisů Fejfarova dětského hudebního souboru...

Na závěr snad jenom to, co na něm bylo a je nejkrásnější.

Především to, jak rok co rok začínal znovu s novým nadšením a se stejnou obětavostí.

Jak k vavřínům minulých let řadil nové a nové úspěchy ve vší tichosti a skromnosti.

Jak ani dnes nehodlá jeho dirigent opustit svůj pultík — i když mu bylo letos již 65 let — neboť se u něho cítí stále ještě ve svém živlu a je plně na svém místě.

A pak hlavně to, jak mnozí z jeho vyučenců po tolika letech se k němu vděčně vracejí, přicházejíce na návštěvu jako domů, ba si s ním někdy i v triu nebo kvartetu zahráli a potom radostně zavzpomínali na zašlou slávu mladých let.

Poznámka redakce: Tento článek psal zemřelý odb. učitel Václav Frýba r. 1960 k 65. narozeninám řed. Josefa Fejfara. Otiskujeme ho při příležitosti konání 1. sjezdu hudebního kroužku, jehož členové se sešli v Sobotce 28. března 1970, aby vzpomněli 75. narozenin Josefa Fejfara (15. III.)

HUMPRECHTSKÁ OBORA A JEJÍ STAVITEL

Pročítáme-li v Ottově naučném slovníku heslo Čechy, najdeme ve zprávách o české myslivosti citát z díla barokního vlastivědce Bohuslava Balbína Miscelanea regni Bohemiae, týkající se nejkrásnějších oborů v Čechách. Ke konci svého obsáhlého výpočtu, který začíná ovšem královskou oborou v Praze, Balbín píše: „... Pak jsou ještě znameňité obory jako v Kosmonosích, Sobotce, Blatné...“ Patřila tedy obora u zámku Humprechta za života tohoto spisovatele (1621—1688) mezi význačné obory v Čechách.

Augustin Sedláček ve svém díle Hrad a zámky uvádí, že obora u zámku Humprechta byla založena 1672 a že její zeď vystavěl Dominik Agostino. Josef Pekař v Knize o Kostí (díl I., str. 159) uvádí na podkladě přímého archívního materiálu, že byla vystavěna 1670 týmž stavitel, kterého uváděl již Sedláček. Zeď měla být podle smlouvy dva sáhy vysoká a pět čtvrtí lokte silná. U domu zahrádníka, který v listinách sluje též oborníkem nebo cimrvartrem o cesty z Kostí k Sobotce, byl nějaký rondel ve zdi obory. Rondelem podle odborné terminologie se nazývá polokruhovitý výběžek ve hradbách upravený tak, aby hradba mohla být dobře strážná po dvou stranách přehlížena. V našem případě šlo ovšem o výběžek v rohu obory, sloužící spíše vyhlídce po krajíně a k účelům loveckým. Tento rondel — po sobotecku „rundel“ — zůstal zachován zde až do zřízení hřbitova v roce 1857 někde na nejvýhodnějším konci obory. Pro toto tvrzení svědčí začátek „Zpomínky“ J. L. Turnovského, uveřejněné v Památkách soboteckých a okolních rodáků z roku 1882, kde se líčí procházka tří soboteckých studentů takto: „Za městem „u rundele“ zahnuli vlevo úvozem a přezkočivše polozbořenou starou zeď, stanolu pod košatým stromem v oboře pod Humprechtem.“ Oborská kamenná zeď se nám do nové doby zachovala jen na

severovýchodní straně lesa podél silnice Sobotka—Kost. Silnice ovšem byla postavena teprve v letech 1804—8. Konec funkce této obory souvisí s novějšími snahami o zintenzivnění hospodářství v pozdější době, kdy byla asi také část lesní půdy proměněna na půdu ornou. Dalším tvrdým zásahem do klidu tohoto lesního celku bylo jeho proutnutí železniční tratí v roce 1906. Plány obory včetně rondelů jsou uloženy ve Státním archívu Zámorsk.

Dobu narození a úmrtí stavitele toho jednoduchého stavebního díla neznají žádné dosud známé prameny. Nevíme tedy, zda se Domenico Agostino narodil ještě v Itálii, či zda byl synem již dříve přistěhovalého italského řemeslníka. Stavitel, kameníci, štukatéri a jiní stavební odborníci přicházejí z Itálie do českých zemí již od příchodu prvního Habsburka na český trůn, tento proud zesiluje za Rudolfa II. Pobělohorská doba přinesla v naší vlasti úplné vítězství italským proudům ve stavitelství. Italové se nadlouho stávají nositeli architektonických idejí a stavitelské praxe, přinášejí jak směry tak i zvyklosti v tomto oboru ze své vlasti. Převahu mají severoitalské směry podle původu svých původců.

Jméno stavitele humprechtského zdi se v dochovaných dokladech uvádí různě: Agostini, Agostino, Auguston, Augusta, August. V matričních zápisech nacházíme jeho jméno poprvé dne 9. 11. 1659, kdy byl oddán v kostele sv. Václava v Praze 2 Domenico Agostino, zednický mistr a stavitel, měšťan Menšího Města Pražského, s Marií Majerovou ze Stroužince. Další matriční zápis praví, že dne 20. 11. 1666 kmotrem jeho synu Domenicovi byl Santin de Bossi, „baumistr a měšťanin Menšího Města Pražského“. V tomto zápisu se uvádí, že manželkou byla Žofie, což by svědčilo o tom, že Agostino byl dvakrát ženat.

Kmotr při křtu Santina de Bossi byl synem Domenica Santina de Bossi, který byl kameníkem a dvorním stavitelem. Bossi byl činný při opevnování Prahy a provedl také úpravu Nové cesty, nynější Nerudovy ulice. Při těchto opevnovacích pracích pomáhal Bossimu také Domenico Agostino. V roce 1670, tedy v době stavby humprechtské obory, byl Agostino nějaký čas dokonce ve vazbě pro jakési závady na fortifikační stavbě. Byl však z vazby propuštěn, když dal zatím v zástavu své dva domy, které měl na Malé Straně. Byl to dům čp. 8 v Thuňovské ulici U sokola (nebo Bílý Sokol); Dominik Agostino je uváděn jako majitel již roku 1666. Dále to byl dům čp. 213 (Nerudova ulice 18) U svatého Jana Nepomuckého. V knihovních zápisech je uvedeno, že vdova po Domenicovi Agostinovi prodala tento druhý dům roku 1685 lékaři Math. Beckovi. To svědčí o tom, že dům daný v zástavu byl Agostinovi později vrácen a že vlastník zemřel nejdéle roku 1685.

Zdeněk Kalista ve svém článku Humprecht Jan Černín jako mecenáš a podporovatel výtvarných umění v době své benátské ambasády (Památky archeologické XXXVI)

nás skoro výhradně informuje o Černínově zájmu o výtvarnou malířskou a sochařskou a o italskou módní literaturu. Pokud jde o stavitelství, zmiňuje se právě jen o tom, že v jindřichohradeckém černínském archivu se zachoval dopis Agostinův Černínovi z 14. 2. 1660, kde mu Agostino připomíná svůj — hrabětem již schválený — návrh kapli na vrchu Petříně, které hrabě hodlal na památku svého strýce zbudovat. Připomínka Agostinova zůstala však bez praktického účinku, poněvadž Černín kaple vystavět nedal.

Prameny a literatura: Ottův slovník naučný, heslo Čechy. Sedláček: Hrady a zámky... Pekař: Kniha o Kosti I. Toman: Slovník výtvarných umělců. Ruth: Kronika královského města Prahy. Černý: Památník soboteckých a okolních rodákův 1882. Roubík: Silnice v Čechách Pražské baroko — katalog výstavy r. 1938. Památky archeologické, roč. 27, 30, 34, 36. Plány z fondu Velkostatek Kost ve StA Zámorsk.

Jaromír Kuchař

DIVADELNÍ VZPOMÍNÁNÍ

Divadlo. Od nejtěplejšího mládí do pozdního věku na nás působí svým nenapodobitelným kouzlem, vůní předtělů a snů, do kterých se rádi vžíváme, ve kterých rádi odkládáme svá osobní trápení, prožíváme cizí smutky a radosti a často v nich nalézáme odlesky svého vlastního života i jeho nesplněné touhy...

Není milejší vzpomínky malého děvčátka, kterému tak úzkostně tlouklo srdce nad utrpením sladké Bibiány, než byla osvobozena šlechtným rytířem ze zajetí loupežníků na Chlumu. Zázitek byl tak silný, že jsme se sestrou vrískaly jak opice a musely být tetou vyvedeny s ostudou z místnosti hostince „Na sále“. A jen za velikého slibování, že budeme ovládat své emoce, jsme mohly příště opět sledovat osudy snad metrových loutek, dát se unášet mužnými i něžnými hlasy, radovat se, jak Dupák dupal, natahoval se k nám až do první řady, nebo jak jiná loutka si přednávala hlavu z ruky na ruku, kde štkal bílý psíček a chřestila černobílá kostra. Všechno se nám zdálo tak skutečné a krásné. Úzkostlivě jsme volali na Kašpárka: „Za tebou, za tebou!“, když obr nebo loupežník ohrožoval zezadu našeho malého hrdinu. Jak se pak nebát v temné chodbě, do které jsme vstupovaly po cinknutí zvonku u dveří, když po straně byly ve zdi tmavé dveře, které nevedly nikam a za nimiž nebylo nic, ale kde mohl být schován loupežník nebo čert. Jak rychle jsme vyběhaly po schodech, až v zatáčce klouzaly nohy zpět, a vydychly si s úlevou, když zavrzal poslední schod, doklad, že už jsme nahoře, kde je domov, jistota, bezpečí.

Později sedíme v opravdovém divadle s klenutým stropem a velkou oponou, která se ručně vytahuje a spouští a někdy se k radosti dětského publika smekne našišato. Strop je od Mánesa, připomene mamička, ale tenkrát vám to mnoho neřikalo. Oči se jen točí po usměvavé slečně Fanynce Elebrantové, která v černých šatech s bílým límečkem, s korunou vlasů zapletenou kolem hlavy, ve velkých šněrovacích botách, které kladla špičkami široko od sebe, uvádí ještě poslední návštěvníky a my netrpělivě čekáme, aby už... Po třetím zvonění se zavírají dveře, všechno ztichne, pravděpodobně karbidové lampy zasyčí a hasiči důstojně zaujmou své místo u zdi, když těsně před tím důležité zjistili klid v hledišti. A zvednutá opona otevírá obraz jeviště, kde bude sedět pan doktor Sedmidubský v hlubokém křesle s anglickým plédem na kolenou, protože hraje anglického lorda, který trpí dnou. Kdepak revmatismem. Dnou. Měl by tam také ležet pes, ale to se nepamatuji, protože naše pozornost je zaujata pohledem na klečícího hošíka v sametových šatech s širokým bílým límcem. To je Inča, synovec pana starosty Maštálky a jeho bratra, továrníka Maštálky, Inča Seifert, který hraje malého lorda. Inča krasavec, ideál mnoha děvčátek a slečen, který často vzrušil hladinu městečka třeba jen tím, jak se se svými sestrami jelenou a Evženou řítí na koních přes náměstí, slečnám vlály vlasy a Inča nechtěl zůstat pozadu... Po válce se všechno zhroutilo, majetky zanikly jak rychle vznikly, a pohled na cválající koně s postavami krásných mladých lidí se zasloužil stejně minulosti jako vzpomínka na chlapce, který hrál tenkrát malého lorda

a na jevišti svou láskou k mamince tak dlouho dojímá svého dědečka, až jeho lordstvo konečně odhodí šlechtické předsudky a svému vnukovi maminku vrátí. Hra dojímá, vzrušuje zvláště dětské obecenstvo, které ještě se slzičkami v očích se šťastně usmívá kolem sebe, s uspokojením odchází ze šerého hlediště ven pod podloubí, kde udeří světlo do očí, protože je ještě den, a kolem kašny se vrací domů. A večer v postýlce, chabě ohříváné kamny, kde hoří místo uhlí rašelina, dosnívá svůj uspokojený pocit spravedlnosti, protože jen dětská mysl je tak čistá a citlivá na křivdu.

Ovšem vrchol okouzlení přichází, když vy sám nebo sama se stáváte součástí tohoto obdivuhodného kolotoče, který víří nejen vámi, ale vaší zásluhou všemi diváky, kteří se poddávají vašemu víření. Proto herec nemůže hrát jen tak pro sebe jako třeba básník nebo spisovatel může psát do zásuvky, herec se musí dávat druhým a musí cítit, že se dává. V tom je asi nesmrtelnost divadelního kumštu, který nemůže nahradit seberafinovanější technika. Může jej napodobovat nebo jinak interpretovat. Škoda, že dnešní člověk dává přednost pasivnímu okouzlování bez osobní účasti.

To už mám před sebou fotografii z divadelního představení „Jiříkova vidění“ od Josefa Kajetána Tyla (otič-



„Samorost“ před školou

Foto I. Kafka

těna ve ZŠS V - 1968, str. 79), které se odehrálo 27. července 1918. Byli to hlavně Volfovi a Menclovi, kteří měli tak neformální a nenucené pochopení pro naši dětskou tvořivost. Díky jim zírám na nás z obrázku skupinka osmi až třináctiletých chlapců a děvčátek, aktérů památného představení, které pro mě znamenalo první vystoupení na prknech, ne zrovna světových, ale slavných. Protože v soboteckém divadle, bývalé solnici, nehrál ledasko a nehrálo se tam ledacos. Je to překrásná sobotecká starozitnost s nejhezčími přívlastky pro toto označení.

Já sama jsem tam hrála napoprvé hned role tři. Byla jsem totiž angažována pro kompars, říkám to už skromněji, ale uznáte, že bez komparsu se hrát také nedá. Hlavní role si vybrali jiní. Zdena Kutmonová, budoucí představitelka Šrámkových dívčích rolí s lehce pochýlenou hlavou a s osobitě vysunutým spodním rtem, Lojzíkček Menclů, jeho zvlášť příjemný trochu nasládlý hlas si dovedu vyvolat ještě dnes. Dobře se pamatuji na kupce Bonifáce, kterého představoval Franta Žofků se slámově žlutou kšticí, budoucí spolužák mého muže na gymnasiu v Mladé Boleslavi a můj ochránce při pokusech o uměleckou činnost v příštích časech právě v Boleslavi.

Nejpočetnější byla ovšem zastoupena rodina Volfova a malý Jiřík byl určitě ještě mladší než osmiletý. Také děvčata Kavkova a naše Alena, které sedí na trávniku. Na obrázku jsme všichni v krojích, tak trochu v pakrojích, jak se co sehnalo, nejvěrohodnější byly kosity a hrábě. Taký s nimi byla legrace. Na fotografii se tváříme všichni velmi profesionálně. Já osobně zírám zasněně s pocitem dospělosti, neboť mě Vašek Volfů drží za ruku a to jsem si náramně považovala. A teď několik momentek z představení, jehož obsah si příliš dobře nepamatuji, pan profesor Strejček by se asi mrzel, ale proč se vlastně Jiříkovo vidění nehraje častěji? Mou první rolí bylo představovat dámu. Na jevišti seděla kolem stolu měšťanská společnost, podává se káva (opravdu) a k ní bábovka. Měla jsem na sobě modré hedvábné šaty s vyšívaním a na hlavě čepeček, takže jsem se dámě mohla podobat. Nevím, jak koho z tehdejších herců, ale mě fascinovala na stole ta do zlatova upečená bábovka, která se nám všem ve válečné bídě (psal se rok 1918 a nedostatek vrcholil) zdála malým zázrakem. Byla jsem jen kompars, nemusela dávat pozor na napovědu nebo na narážky, tím spíš jsem mohla se zalíbením a s nadějí na materiální pozitiv obdivovat bábovku. Ta už byla nakrájená a hostitelka kladla postupně kousky hostům na talíř. A tu vzniklo moje první životní extempore. Marně jsem netrpělivě čekala, kdy dostanu také já svůj příděl, a protože hlavní představitelé už končili s jídlem a na mém talíři se stále nic neobjevovalo, pronesla jsem hlasitě a klidně jako by to patřilo do role: „Já jsem ještě neměla!“ Smích v hledišti ani rozpaky naší mamičky a tety v přední řadě mi nevadily, abych si na vytoženém zákusku klidně nepochutnala.

Další rolí byla postava stávkující dělnice, spolu se mnou to byla děvčata Kavkova a naše Alenka. Měli jsme na sobě všelijaké hadry, byly jsme umazané a mohutně jsme hlučely. Někjak umolousané sukně, které jsme si musely v pase několikrát podkasat, jsme si vypůjčily dokonce v chudobinci u mostu.

Poslední rolí byla selka, která se pak zúčastnila dožínkového reje v témž seskupení jako na fotografii. Myslím, že jsme mávali rukama, podupávali a předstírali národní tance se vši vážností a se zaujetím. Veselí na závěr představení mělo pro mě velmi trpkou příchut. V závěrečných válečných letech celá uvědomělá česká veřejnost čekala dychtivě na konec války a věřila, že po třistaletém područí v rakouském mocnářství nastanou příznivější doby pro české naděje. A proto mnoho mladých žen a dívek si šilo a vyšívalo národní kroje. Zvláště oblíbeným byl kroj kyjovský a piešťanský. Kyjovský kroj měla slečna Havlíková (paní Samšiňáková), v kyjovském kroji přijela Manča Knitlová, která později hrála v Šrámkových hrách, kyjovský kroj měla také Mařenka Moravcová, dcera obuvníka na Celné. Asi jsem si umínila, že chci mít pravý kroj a tak asi umučila mamičku, že mi kroj od Moravců vypůjčila. A jak to bývá, má-li člověk vypůjčenou věc. V těsném zákulisí divadla jsem se s kluky honila a ryc! — překrásnou vlněnou červenou sukni s kvítky mi natrhla skoba. Páni! Bylo po náladě, ani domů se mi nechťelo, přiznat také ne. Že bylo doma kázání s citelným saponem, není třeba dokládat, jak by ne. Mamička sice trhlina do ztracena zalátala, ale ještě dnes je mi líto, když si na mamičku vzpomenu, jak jí musilo být nepříjemně, když kroj vracela. Však paní Moravcová také nebyla nijak nadšena, čemuž se nijak nedivím. Jen se smutkem si připomínám, že Ma-

řenka i její bratr Jan, ten již jako důstojník naší armády, zemřeli v tragický mladém věku...

Ještě si vzpomínám, že jsme asi chystali nějaké další divadlo a chodili zkoušet také ven. Naše babička měla pole vedle chalupy, kde bydleli Hošicovi, šlo se tamtudy na Carbaník (vlevo od státní silnice na Jičín) Tam měli také Šimkovi pole se sadem, kde byly mladé jabloně. Tam jsme asi víc dováděli než zkoušeli a trhali velká jablka. Byly to alexandry a byly kyselé. Ale někdo to na nás pověděl a tak další zkoušení nám příště zakázali. Brzy nastaly rušné dny kolem 28. října, potom jsme se stěhovali do Turnova a tím skončilo jedno překrásné údobí mého dětství, které, ačkoliv ztrávené v době pro dospělé tak kruté a strastiplné, nám přinášelo neopakovatelné kouzlo bezstarostnosti, čistých radostí a bezelstných lásek.

Musila uplynout celá desetiletí, abych se s hlavní představitelkou z Jiříkova vidění, Zdenou Kutmonovou (Havlíkovou), setkala pod kuklou u kadeřníka, abychom si na chvíli odmyslily své vrásky kolem úst a změnily se ve vzpomínkách na děti tenkrát, kdy pan děkan Soukal dával dohromady písničku: „Usedla si holubička na kostecké věži...“

Sylva Daníčková-Vaňková

Masopustní úterý

V masopustě bývalo v Sobotce vždy veselo. Hodně zábavy se užilo na sokolských šibřinkách, sportovním karnevalu i hasičské merendě. Radovánky vrcholily na masopustní úterý maškarním průvodem. Jako malé děti jsme netrpělivě čekali ve školních lavicích, až zacinká zvonek a ukončí tak vyučování. Letěli jsme domů, hodili tašku za vrátka a hajdy rychle k Syrovandě, odkud průvod vycházel. Býval tam velký shon, vše v plné parádě, křik, výskot a samý smích. Obec Baráčeků se řadila a vedla hlavní čelo. Vpředu jeli jinoši na koních, pak rychtář a tety a za nimi jedna maska hezcí než druhá: komíníček pro štěstí, cikánky vykládaly z ruky karty a věštily budoucnost, květinářky, kuchařky, myslivci, ševci, tuláci, někdy jel v kočáru ženich a nevěsta v závoji s velkým pugetem a myrtou — a pak již plno lidu, dospělých i dětí.

Průvod vždy končil medvěd, který nás děti chytal, šla zde i jiná „zvířata“ a úplně na závěr jel mlýn, který přemílal staré lidi na mladé. Když došel průvod na náměstí, zastavil se a tady vždy měla paní Ortová jako „krásná maska“ se svým partnerem za doprovodu muziky sólo. „Jenom mně hrajte, já ráda tancuju...“ Pak pokračoval hlučný průvod až na Lhotku a končil v hospodě, kde všichni dohromady tancovali až do rána.

Nejhorší bylo, že jsme kvečer museli domů, a tak rádi bychom se byli ještě koukali, jak se velcí baví a veselí. Doma nás už čekali, na stole na ošatce voněly buchty s mákem nebo dobré koblíhy, a tak jsme se do nich s chutí pustili. A druhý den ve škole bylo rušno, každý vyprávěl své dojmy z masopustního outerka. Byl to jeden z hezkých staročeských zvyků... Ludmila Kolumpková

DALŠÍ NOVÝ MRAVENEC

Lesní mravenci rodu *Formica L.* se u nás rozpadají do dvou skupin. V první jsou mravenci světlejší, jejichž hnízda mají nápadný a známý kupovitý tvar, ve druhé pak tmavší, jejichž mraveniště jsou velmi nízká a plochá. Teprve nedávno se zjistilo, že tyto tmaví mravenci, označovaní jako *Formica pratensis* Retz., 1783, se rozpadají do dvou skupin. Druhá forma byla dokonce již kdysi popsána italským myrmekologem Emerym, nebyla ale uznána. Jmenuje se *Formica nigricans* Emery, 1909, a u nás je pravděpodobně vzácnější než původní *F. pratensis* Retz. Poprvé na území našeho státu byla *F. nigricans* Emery zjištěna ve sbírkovém materiálu pocházejícím z Dolů u Sobotky, kde byla nalezena 8. 8. 1958. Určení bylo provedeno nejen podle dělnic, ale i podle samiček, které jsou zvláště typické, protože na rozdíl od *F. pratensis* Retz. nesou na temeni hlavy a na hrudi množství dobře patrných štětiček. Je to tedy v krátké době z okolí Sobotky již druhý nález mravence na území naší republiky dosud neznámého a tím dostoupil počet druhů mravenců dosud v okolí Sobotky zjištěných čísla 41.

Karel Samšiňák



Jaroslav Šámal: Pohled na Humprecht

Představujeme . . .

Rád bych čtenáře Zpravodaje Šrámkovy Sobotky seznámil s jedním skromným umělcem, akademickým malířem Jaroslavem Šámalem. Jezdí ke mně již delší dobu obdivovat krásu motýlích křídel, jejichž pastelové odstíny barev lákaly již nejednoho českého umělce.

Jinak ho zastihnete každou sobotu a neděli v Bosni u matky, kde má v podkroví i svůj druhý ateliér. Najdeme tu mnoho umělcových děl, jimiž zobrazil malebnou krajinu Českého ráje. Jsou tu oleje, litografie, tempery i náčrty zámečku Humprechta, Trosek, Mužského s Drábškými světničkami, zákoutí u Valečova atd. Byl jsem překvapen, když mi přítel ukázal, kolik námětů čerpal právě ze Sobotecka, a proto ho chci alespoň trochu představit čtenářům ZŠS.

Jaroslav Šámal se narodil r. 1914 v Bosni. Maturoval r. 1933 na jičínském učitelském ústavě, ale jeho touhou bylo malovat. Podařilo se mu dostat se na Akademii výtvarných umění, od r. 1951 je tam asistentem. Byl členem Umělecké besedy, nyní Svazu československých výtvarných umělců. Vystavoval na celé řadě výstav pořádaných Svazem a Českým fondem výtvarných umění, samostatně r. 1959 a 1964 v Praze, dále v Čáslavi, Chrudimi, Turnově, Mnichově Hradišti a jinde.

Jeho doménou je krajinářství. Velmi rád maluje obrazy

se zemědělskou tematikou. Krajina, jak sám říká, se změnila. Malá políčka a meze nahradily rozsáhlé družstevní lány, mizí hodně stromů. A přece citlivé oko umělce dovede nalézt při orbě nové motivy, hledá novou krásu a ladění barev. Zajímá ho okolí Hrdoňovic, kde následkem těžby písku došlo k velkým změnám krajiny. Přitom Jaroslav Šámal nepracuje tradičními metodami. Říká: „Nejde mi o popisnost, ale o barevnou harmonii současné krajiny.“

Seděli jsme spolu nedávno a tak jsem mu položil dvě otázky. Odpovědi budou jistě zajímat i čtenáře ZŠS. Nejprve jsem se zeptal, jakého má Mistr kromě malování konička. Dozvěděl jsem se, že těch koničků je několik: práce na zahrádce, sbírání hub, zajímá ho vážná hudba (sám hraje na housle a saxofon) a příležitostně sbírá i motýly.

Pak jsem se zeptal, kde nejraději tráví svůj volný čas. Odpověď zněla: „V Bosni, u své staré matky, kde jsem šťasten, kde nalézám nové motivy pro svou další tvorbu. Náš kraj je kouzelný.“

V místnosti se zešeřelo, opouštíme ráj motýlů a brouků. Loučím se s dobrým, skromným člověkem a jsem rád, že se čtenáři Zpravodaje budou moci seznámit s některými jeho perokresbami. Také v muzeu na Humprechtě najdou návštěvníci několik litografií s náměty ze Sobotecka a Mnichovohradištska, které tam umělec věnoval.

Srdečný dík a hodně úspěchů do další tvořivé práce!

František Kropáček

ZEMŘEL VÁCLAV KRŠKA

Nečekaně přišla zpráva o smrti Václava Kršky, spisovatele, režiséra a scénaristy československého státního filmu, laureáta státní ceny, který náhle zemřel 17. listopadu 1969 krátce po dovršených devětašedesáti letech. Rodák z Písku — narodil se 7. října 1900 — byl mnohostranný talent; psal básně, povídky i romány, ale tato jeho díla, jež nedosáhla ani básnické síly a účinnosti, jsou dnes skoro zapomenuta. Již v této jeho tvorbě je patrné, že to byl Fráňa Šrámek svým smyslně erotickým

okouzlením a roztoužením, který byl pro Kršku osobností vnitřně velmi blízkou, byl jeho obdivovaným básníkem i učitelem. Hlavní význam Václava Kršky tkví v českém filmu, kde se umělecky vyjádřil nejplněji, ale k němuž se dostal teprve na prahu čtyřicítky (film Ohnivě léto r. 1939, tehdy ještě spolu s režisérem Františkem Čápem).

I když byl potom Václav Krška režisérem několika desítek filmů, zejména životopisných, teprve uvedením

nejvýznamnějších děl Šrámkových na filmové plátno, kdy byl režisérem i scénaristou zároveň, realizoval své plány, jež po léta nosil ve svém srdci. Prvé Krškovo setkání s dílem Fráni Šrámka sahá k r. 1940, kdy u příležitosti otevření nového divadla v Písku, kde byl od mládí duší tamních divadelních ochotníků, režíroval jeho **Stříbrný vítr** v dramatině Miloše Hlávky ve dvou představeních 30. dubna a 1. května v provedení tamní Prácheňské scény s několika hosty — herci pražských divadel, Rudolfem Hrušínským, Zorkou Janů a Soběslavem Sejkem v hlavních rolích. Úspěch představení byl podmíněn řízným souzvukem režiséra s básníkem a vyhmátnutím vnitřního sepětí s pootavským městem. Krška si byl přitom vědom, že tato dramatinizace, k níž sice dal Šrámek souhlas, ač se tomu bránil, „poněvadž se takové přestoupení z jedné formy do druhé skutečně dělat nemá“, jak napsal 20. ledna 1943, necitlivé rozdělení děje do řady výjevů, kde zcela zmizela atmosféra románu, rozvoněná příroda, velkolepý hymnus slunce a lesů, kde nezněly stříbrný vítr slibující mámě velké životní dobrodružství, není práva úmyslu básníkovu. Proto se k němu Krška opět vrátil po letech ve filmové adaptaci.

Již r. 1942 se Krška pokusil o dramatinizaci dvou starších Šrámkových povídek, **Lavina** a **Klavír a housle** a provedl je 26. prosince 1943 s názvem **Odcházíme, vracíme se** s divadelní skupinou Studio v Intimním divadle na Malé Straně v hlavních rolích s Terezií Brzkovou, Vladimírem Salačem a Blankou Víkusovou.

Ale teprve po válce se Václav Krška plně vrátil k mi-

lovanému básníkovi. V krátkém sledu napsal scénáře a převedl na filmové plátno **Měsíc nad řekou** (1952) a **Stříbrný vítr** (1955). Filmovým přepisem se mu podařilo ve spojení se znamenitým hereckým obsazením — v **Měsíci** nad řekou Dana Medřická, Zdeněk Štěpánek, Eduard Cupák, Jiří Plachý, ve **Stříbrném větru** Eduard Cupák, Jana Rybářová, František Šlégr — vyvolat především lyričnost Šrámkových děl, ve **Stříbrném větru** zejména ono sloučení lyrická s epickým ve všech těch příbězích chlapeckého dospívání, kdy citlivé srdce a smysly po prvé poznávaly slávu i bídu života, a dosáhl toho, že i za změněných podmínek života mládeže je v něm tolik dnešního.

Krška okouzlený Šrámkem se k němu vracel potom ještě znovu a znovu. Natočil později televizní inscenaci povídky **Oklamal** (časopisecky po prvé jako Událost) s názvem **Odcházeti s podzimem** (1965) s vynikající Blankou Bohdanovou a r. 1969 jako poslední své dílo televizní film podle jedné z nejkrásnějších Šrámkových próz, povídky **Popel**, s týmž prozatímním názvem (s Klárou Jernekovou, Ladislavem Boháčem a Vlastou Fabiánovou).

A tak především pro tato filmová ztvárnění a působivá a citlivá přebásnění, v nichž se vyznal ze své vřelé a opravdové lásky k básníkovi Fráňovi Šrámkovi, jež si získala obdiv i vřelé přijetí přečetných nadšených diváků mladých i starých, nebude Václav Krška, vpravdě ovanutý stříbrným větrem, zapomenut.

Dr. František Bařha

ŠKODA TĚCH KAŠEN

Proč jste je zbourali, proč jste ta místa srovnali tak, aby nikdo nepoznal, kde stály a po léta dobře sloužily lidem? Z mé paměti je nikdo nevymaže, neodstraní, nevypourá! Čistá, svěží, křemenným pískem filtrovaná pramenitá voda proudila do soboteckých kašen z návrší nad Sobotkou, ze svahů obrácených k jihozápadu, kterými jsme často vystupovali k polozbořenému větrnému mlýnu na otevřeném návrší na Bořenovách, úvozy a mezemi kolem Hošiců k polím na Carbaníku, k Vránovně s rozhledem do kraje k Mladé Boleslavi i k Jičínu, k Prachovským skalám, k strmým Troskám, Kozákovu, Táboru a Krkonošům.

Ale ty vzpomínky vedou již jinam...

Vraťme se k pramenům, napojeným z dešťů, sněhů a mlh nahore nad městem. Odtud z Bořenov a od Staňkovic Lhoty a Kumbálova sváděli naši předkové vodu zprvu dřevěnými, později litinovými rourami do městských kašen.

První a nejvýše položená kašna stála tam, kde se setkává silnice od Staňkovic Lhoty s úvozem k Bořenovám: na Benešově. Silnou trubkou vytékal mocný proud vonící svěží vody a čeřil hladinu v kašně, jako by u dna pluly ryby.

Na Malém náměstí před barevnou byla krásná kašna ve stínu smutečního jasanu, nablízku chrámu sv. Maří Magdaleny, nedaleko děkanství a starého hřbitova. Zde sedávali sousedé za vlahých večerů a voda z trubky jim zpívala večerku.

Jiná — podobná kašna stávala u Králováčku pod Bízovou hruškou. Tíse vyhrávala Sobotákům na poslední cestu kolem Ježkových na Celnou a pak vzhůru k Vyšehradu a ke hřbitovu pod Humprechtem.

Do kašny v Jeřábkově ulici u ohradní zdi bývalého soudu tryskala z dlouhé trubky bystrá voda. Tato kašna, či — jak se jí v okolí pro malý obsah říkalo „kašína“ — působila dojem zcela jižním — italským či španělským. Tak nám ji zachytil na svých prvních barevných fotografiích lékárník PhMr Jaroslav Macoun.

Na Karlově proti poštovnímu úřadu mezi úhlednými domky Slavíkovým a Šejdovým skrývala se další kašna ve stínu šerňkových keřů.

A na Novém městě u mostu přes potok stála nejnižší položená kašna.

Z kašen starého soboteckého vodovodu zůstala jen ta největší a nejkrásnější — empirická kašna na náměstí, která spolu s mariánským sousoším zdobí střed náměstí a vkusně doplňuje pohled na barokní radnici s věžkou a na gotický děkanství chrám. Tento pohled historik Josef Pekař označuje za jeden z velmi krásných v naší zemi, připomínající italskou výstavnost a krásu jižních měst.

Tato největší sobotecká kašna je zdobena nejen po okrajovém pažení, ale i na mísovité zakončeném sloupu uprostřed, z něhož vytéká voda dvěma trubkami do nádrže a mimo to uprostřed sloupu do výše tryská vodotrysk a za větru zasypává okolí kašny duhovými kapkami.

Z této kašny podle Fráni Šrámka „pili pruské koně“ v roce 1866, tato kašna zpívala básníkovi, bydlícímu na náměstí, do tichých nocí, kdy měsíc plul na vysokém nebi i v hladině kašny.

I v zimě byl na tyto kašny zvláštní romantický pohled, když přikryty a chráněny před zamrznutím dřevěným bedněním a slaměným obložím, poskytovaly sousedům vodu do domácností i v třesnutých mrazech.

Zmizela jedinečná krása soboteckých kašen. Nahore nad městem pod stráží Humprechta dřímou ti, kteří je vystavěli, i ty zástupy žen a dívek, které v dřevěných putnách a konvích odnášely vodu do svých domovů. Kam zapadly všechny ty hovory i drobné klípky při čekání u kašen? Vidím dosud ty postavy, nesoucí vodu v putnách na zádech, jak jim voda šplíchá na shrbená záda. Vidím i dřevěná bednění rozetbraná v předjaří městským vodákem. To už se blížilo jaro...

A přišel konec kašen. Budiž ke cti a chvále, že Sobotka si před léty postavila nový vodovod, napájený z bohatých pramenů v Pláňce nad Rašovcem. Přestalo obtížné a v zimě i nebezpečné nošení vody v putnách a konvích. Myslím si však, že těch hezkých, půvabných kašen je přece jen škoda.

Mohly v létě — vyzdobeny květinami — sloužit jako okrasa a zvyšovat půvab města a mohly být eventuálně i k užtku jako protipožární nádrže.

Není dobře se zbavovat starých zařízení, která bez vynaložení zvláštních nákladů mohla sloužit a přispívat k pěknému vzhledu města. Tím více je potřebí poslední kašnu na náměstí opatřovat a chránit před svěvolným poškozováním.

Jaroslav Sulc

● **Recitační studio Šrámkova domu** uvedlo 12. prosince 1969 v sále spořitelny v Sobotce pořad veršů a próz českých básníků „Stráž domova“. Bylo to nezapomenutelné vystoupení, na jehož úspěchu mají podíl jak autor a režisér Jiří Padour a mladí sobotečtí recitátoři, tak i hosté večera, violoncellistka Bohunka Dlouhá, klavírista Václav Hálek a pozounista Jan Hynčiča.

● **Okresní soutěž studentů-recitátorů** se konala 4. března 1970 v Jičíně. Z pěti vítězných soutěžících, kteří postoupili do krajského kola, byli tři členové RSSD: Radka Dolenská (Jacques Prévert: Ta láska), Tava Dolenská (František Halas: Dělnice) a Dušan Fiedler (Josef Hora: Zpěv rodné zemi).

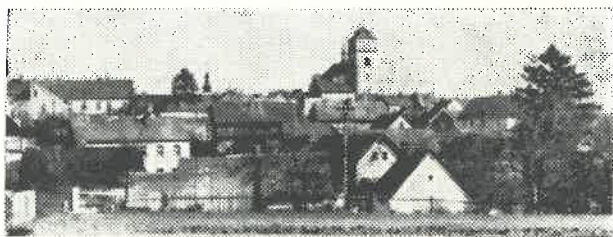


LITERÁRNÍ ZE SOBOTECKA

Záznamy jsou z listopadu (XI.), prosince (XII.) 1969 a z ledna (I.), února (II.) 1970.

- O stále oblíbené díla Fráni Šrámka svědčí časté přetiskování jeho veršů. V poslední době byly otištěny v časopisech: Rudé právo 25. XI. (Neděle), Rodina a škola 1. XII. (Advent), Sedmička 20. XI. (Kdybych byl pastevcem koní), Beseda 16. I. (Vzpomínka na sněhuláka), Zítřek Písecka č. 1/70 (Vzpomínka na Písek); několikrát jsme našli básně šťastně vydechnuté (Pochodeň 10. XII., Svět socialismu č. 47/69, Nové Valašsko Vsetín 7. I.) a Prosinec (Mladá fronta 17. XII., Neděle č. 24/69, Československý rozhlas č. 52/69, Vlasta č. 52/69, Československý sport 23. XII. a pardubická Zář 23. XII.). — Šrámkovy „Všechny zvony světa“ jsou mottem článku o zvonáče L. Dytrychové v Moně č. 10/69.
- V ostravském večerníku 28. XI. se vyznává herec Václav Antoš ze své lásky k Fráňovi Šrámkovi.
- Úmrtí režiséra šrámkovských filmů, Václava Kršky, vzpomněly větší články a fotografiemi mj. Práce 19., 21. a 26. XI., Svobodné slovo 19. a 26. XI., Lidová demokracie 19. XI., Smena a Pochodeň 21. XI., Mladá fronta 22. XI., Tvorba a Zítřek Písecka 26. XI., Rudé právo 27. XI., Záběr 15. a 29. XI., Divadelní noviny 3. XII., Filmový přehled 5. XII. atd.
- Literární soutěži Šrámkovy Sobotky věnovaly pozornost Texty č. 3/69, Pochodeň 21. I. a Předvoj 23. I.
- Vysokou hodnotu Šrámkových Sobotek připomínají Pochodeň 8. I. a Texty č. 1/70.
- Vřelý vztah Karla Čapka a Fráni Šrámka je předmětem zájmu dr. Fr. Bařny v Pochodni 23. XII. a 3. II.; Šrámkova vztahu k Písku si všimá Pohlednice z Písku v časopise Čtenář č. 10/69.
- Ze Zpravodaje KOS v Hradci Králové — Informace č. 1/69 se dovidáme mj., že rada KNV souhlasila 6. X. 1969 s vydáváním ZŠS s odůvodněním, že je velmi potřebným pomocníkem pro propagování kulturního života v místě. Naopak kriticky se ke ZŠS vyslovily Předvoj 12. XII. a Tribuna č. 50/69.
- Text a doplňující článek M. Hejnové k představení Passionu, které uvedlo Recitační studio Šrámkova domu o loňské ŠS, najdou zájemci v Divadelní výchově č. 6/69. Další články a fotografie o práci RSŠD jsou v Pochodni 21. XI., v Předvoji 12. XII. a 9. I., v Lidové demokracii a Večerní Praze 18. XII., v Československé televizi 22. XII., v Obráně lidu 27. XII. a v Mladé frontě a Svobodném slově 28. XII.
- „Zátíší s ovocem“ Václava Špály reprodukuje Rudé právo 18. II., článek o Špálových exlibris je v Panorámě č. 1/70.
- Blanka Šváblová publikovala své nové verše v Mladé frontě 7. I. (Kluk) a 11. II. (Řeka v zimě).
- Článek „Koleda staré Evropy u Indiánů“ od dr. Václava Šolce přinesla Lidová demokracie 24. XII., jeho knihu „Pod chilskými sopkami“ recenzovalo Rudé právo 20. XI.
- Jaroslav Šimůnek publikoval v Mladé frontě článek o Karlu Čapkovi (9. I.) a recenzoval nový román J. Šotoly (13. I.).
- Karel Samšínák napsal do Pochodně 11. II. o arch. Břetislavu Štormovi; novou odbornou studii publikoval v Zoologischer Anzeiger, Bd. 182, č. 5—6 — 1969.
- Předvoj 21. XI. přináší článek J. Vošvrdy ze Samšiny o tvorbě životního prostředí a foto z JZD Nástup St. Lhota.
- Ve Zpravodaji ČŠZ č. 12/69 psala Drah. Bílková-Kyzivátová o práci žen z okresů Jičín a Semily a o jejich družbě.
- Rozhovory s Ladislavem Jirků přineslo Rudé právo 1. XII. a Předvoj 6. II. — Osecký rodák, předseda ZO KŠČ v jičínském Agrostroji, hovořil o současně práci závodu. Rozhovor s dalším Sobotákem, ing. Františkem Kuzelem, ředitelem AZNP ve Vrchlabí, jsme našli v Pochodni 19. II.
- O Janu Ortovi z Rytířovy Lhoty psalo Rudé právo 21. II.
- Lya Krupková ze Sobotky vyprávěla o domácích úkolech v Sedmičce 26. II.
- Práci řidiče ČSAD J. Kubišty z Ohařic při jeho odchodu do důchodu hodnotila Pochodeň 6. I. a Předvoj 9. I.
- 50. výročí úmrtí Ant. V. Sakaře připomíná Pochodeň 22. I., 125. výročí narození O. Sklenářové-Malé Svobodné slovo, Pochodeň a další časopisy 12. XII.
- O úmrtí řed. Františka Broučka píše O. Sobotka v časopise jugoslávských Čechů Jednota 24. I.
- Recenze sborníku Sobotka 1968 byla v Lidové demokracii 10. I.; o sborníku Boleslavica 68 psala Pochodeň 19. XII.
- N. Melniková-Papoušková napsala obsáhlý článek o sobotecké zahrádce do Pochodně 23. XII. a studii Renesanční náhrobky na Sobotecku do Tvaru č. 5/69 — viz recenzi v Pochodni 23. I.
- Objev keltské svatyně u Markvartic zaznamenávají Rovnost a Lidová demokracie 3. I.
- O svém sběratelském koníčku „Vše o Troskách“ píše ing. Ant. Otmar ve Sběrateli č. 1/70.
- O chystaném skanzenu pod Kostí píše Lidová demokracie 14. XI. a Pochodeň 6. I.; veselé vyprávění o hradě Kostí najdeme v Mladé frontě 24. XII.
- Svě znalosti o Sobotce vyzkoušeli čtenáři Svobodného slova 20. XII.
- Gerstnerovu koněspřežku České Budějovice—Linec připomněla Lidová demokracie 22. XI.
- Vánoční číslo Předvoje 19. XII. přineslo mj. povídku M. Podhorského Stromeček, pověst Jar. Mencla O původu Trosek, vzpomínky na J. B. Foerstera a gen. J. Kasalického a článek o sobotecké Frutě.
- V lednových a únorových číslech Předvoje najdeme seriál Z kroniky přátelství o událostech na Jičínsku před 25 lety, na pokračování je zde rovněž přetiskováno vyprávění M. Ivanova Znáám já jeden krásný zámek a dále je zde mnoho drobných zpráv ze Samšiny, Sobotky, Mladějova, Libošovic, Markvartic, Oseka, Drštěkryjí atd.
- Fotografie ze Sobotecka najdeme v Pochodni 22.—23. XII. (Trosky), 13. I. (sobotecký kostel), 28. I. (Semtinská lípa) a 3. II. (sousoší z Vesce), ve Svobodném slově 23. XII. (zimní Sobotka) a ve Vlastě č. 4/70 (osecká zvonice).
- Domousnický zpravodaj č. 24 a 25 je věnován zvláště chystanému II. sjezdu rodáků v květnu 1970, místním zprávám a pokračování článku o pomístních jménech.
- Bousovák č. 11 a 12/69 a 1 a 2/70 přináší mj. několik básní a článků Josefa Kozáka, články na pokračování o dějinách dolnobousovského cukrovaru a školy a četné zprávy ze současného života. V č. 1/70 je navíc hezký dopis Sylvy Daničkové-Vaňkové o ochotnickém divadle v Dolním Bousově.
- **František Šalda: Vlastivěda Jičínka.** Vydalo okresní pedagogické středisko Jičín 1969, 106 stran a 10 marek. Tato brožura má být pomůckou učitelům našeho okresu při vyučování vlastivědě, ale asi bude toto své poslání jen velmi těžko plnit. Skutečně je nemožné vypisovat zde všechny chronologické i věcné nepřesnosti, zkomolená jména, prohřešky proti správné češtině, chybí i mnoho základních děl v seznamu literatury, knížka se hemží tiskovými chybami, neúplně jsou seznamy vynikajících rodáků atd.
- Již několikrát jsme upozorňovali na nutnost, aby regionální publikace byly ještě v rukopise konzultovány s místními odborníky. Jen tak se dá zamezit zmíněným nepřesnostem, mezerám a omylům. Vlastivěda Jičínka je toho novým dokladem — a je třeba jen litovat vyhozených peněz — zvláště ve srovnání s kvalitní Vlastivědou Královéhradecka, která vyšla také nedávno. K. B.
- **Písek '69.** Měsíčník pro kulturu a sport. Vydavatel: Divadlo MěstNV Písek ve spolupráci s kulturními a osvětovými zařízeními. Vedoucí redaktor Ladislav Fiala. — Prostřednictvím našich píseckých přátel se nám dostalo do rukou několik čísel píseckého kulturního měsíčníku. Byl to zajímavý pokus o venkovský kulturní časopis, který se snažil kromě propagace jednotlivých akcí otiskovat i závažné kulturní články. Jak se zdá, trpěl nemocí všech regionálních časopisů — dělalo ho prakticky několik lidí a neunesl ani stoupající finanční náklady, takže po roce zanikl. Škoda. Cítili jsme z něho šrámkovskou atmosféru, téměř v každém čísle jsme se dovidali o Šrámkově Písku a v 9. čísle i o Šrámkově Sobotce; našli jsme zde fotografii domu U koulí (č. 7), fotografii z uvedení Měsíce nad řekou v Písku 8. dubna herci Realistického divadla v Praze (č. 4) i Šrámkovu báseň Jarní poutník (č. 5).

- V nové knize „**Tajemství RKZ**“ (Mladá fronta 1969, 652 str.) věnuje **Miroslav Ivanov** pozornost také našemu kraji (Hrubá Skála) a osobnosti Antonína Marka.
- **Stručně o dalších knihách.** Nejstaršími dějinami našeho kraje v historické době se zabývá kniha **Bertholda Waldstein-Wartenberga „Die Markwartinger“**. (Ed. Gans Verlag Gräfening 1966, 166 str.). V knize „**Průvodce po pramenech k dějinám hudby** (Akademia Praha 1969, 323 str.) se dočteme i o hudebních rukopisech v našem okolí (Bakov n. J., Kopidino, Jičín, Mn. Hradiště, Libáň, Oseniče, Ostružno, Železnice, Sobotka). Z protifašistického odboje našeho kraje čerpá kniha **Antonína Tichého „Nás živé nedostanou“** SN Liberec 1969, 309 str.), věnovaná zvláště osudům parašutistů Fr. Závorky a Lub. Jasínka, kteří zahynuli v Rovensku p. Tr. Vzpomínky na Fráňu Šrámka najdeme v knize **Františka Kubky „Mezi válkami“** (ČS Praha 1969, 228 str.) a v memoárech **Jaroslava Pilze „Národní 9“** (ČS Praha 1969, 196 str.).



Sobotecká všehochuť

**7. FILMOVÝ FESTIVAL
barevných širokoúhlých filmů od 1.—10. května 1970
v sokolovně v Sobotce**

V pátek 1. května ve 20 hodin **Kladivo na čarodějnice.** Český film podle zápisů z čarodějnických procesů.

V sobotu 2. května v 15 a ve 20 hod. **Zlato v Black Hills.** Indiánský příběh z Divokého západu. Mládeži přístupno.

V neděli 3. května v 15 a ve 20 hodin **Černý tulipán.** Francouzský film s Alainem Delonem. Mládeži přístupno.

V úterý 5. května ve 20 hodin **Odvážná slečna.** Premiéra českého filmu s J. Bohdalovou.

Ve středu 6. května ve 20 hodin **Profesionálové.** Napínavá americká kovbojka.

Ve čtvrtek 7. května ve 20 hodin **Slunce roštáků.** Jean Gabin ve francouzském kriminálním filmu.

V pátek 8. května ve 20 hodin **Dobrodruzi.** A. Delon a L. Ventura ve francouzském dobrodružném filmu.

V sobotu 9. května v 15 a ve 20 hodin **Grand Prix.** Šlágr festivalu. Napínavý příběh ze života automobilových závodníků z nejslavnějších evropských závodních drah. 2 díly, 3 hodiny. Mládeži přístupno.

V neděli 10. května ve 20 hod. **Sbohem Berto.** Americká veselohra o nepovedené nevěře.

Všechny filmy jsou barevné mimo „Kladivo na čarodějnice“. Vstupné 7, 8 Kčs. Předprodej na všechny filmy je v pátek 24. dubna od 15—17 hodin v budově kina na náměstí. Všechna místa číslována. Normální prodej vstupenek v sokolovně začíná vždy 1 hodinu před začátkem představení (telefon číslo 40). Telefon vedoucího kina Sobotka č. 151. Vstupné na Grand Prix 16 Kčs.

- **Hradecké studio Českého rozhlasu** vysílalo 21. prosince 1969 reportáž o práci Šrámkova domu a jeho recitačního studia. Pořad připravil prom. hist. Aleš Doubrava.

- **Vánoční program televize** byl opět obohacen vystoupením členů RSSD, kteří uvedli v režii Evy Seemannové a Josefa Vondráčka „Rakovnickou vánoční hru“. Vysílána byla navečer 24. prosince. Již o den dříve zazněly v televizi i Šrámkovy verše stejně jako 24. a 28. prosince 1969 v rozhlasu. 31. prosince pak vzpomínali v televizi na svůj prázdninový pobyt v Sobotce ostravské děti.

- **Recitační studio Šrámkova domu** pracuje pravidelně každou sobotu a neděli, vyjímajíc hlavní svátky. Nyní studuje k 25. výročí osvobození a k 150. výročí narození Boženy Němcové pořad z Babičky a hodlá se jím účastnit soutěže O štít Boženy Němcové, vypsané Východočeským krajem. V Sobotce s ním vystoupí poprvé v pátek 8. května v sále spořitelny.

- **Uzávěrka letošního ročníku Literární soutěže Šrámkovy Sobotky** je 15. dubna 1970. Do tohoto data je nutno odeslat soutěžní práce odboru školství a kultury ONV v Jičíně.

- **Na matiné** k počtě 93. narozenin Fráni Šrámka ve Šrámkově domě dne 18. ledna 1970 předneslo RSSD pásmo básnickových veršů a tklivou vzpomínku prof. Ladislava Macha na prázdninové pobyty v Sobotce a na výlety do Pleskotského údolí k Zehrovcu.

- **Krásnou oslavu letošního MDŽ** připravil výbor Českého svazu žen v Sobotce. Pozval zasloužilou umělkyni Julii Čarvátovou, která přednesla pásmo z korespondence Boženy Němcové. Byl to skutečně nevšední zážitek pro více než sto přítomných, kteří přes krajně nepříznivé počasí přišli 5. března do spořitelny.

- **Výroční cenu nakladatelství Orbis** za nejlepší cestopisné dílo vydané v roce 1969 obdržel dr. Václav Šolc za knihu Pod chilskými sopkami. O besedě dr. V. Šolce v Sobotce, kterou uspořádal W-klub 3. dubna, přineseme zprávu příště.

- **Zdenka Zichová** ze Sobotky byla nedávno zvolena předsedkyní okresní rady Pionýra a členkou krajského výboru Sdružení dětských a mládežnických organizací. Její manžel MVDr. Václav Zich je novým předsedou MV KSČ v Sobotce. Předsedou MV NF se stal ing. Rudolf Hošek.

- **Osmdesát let** se dožívá 6. dubna 1970 Antonín Knížek, spolupracovník našeho časopisu, historik odboje Českého ráje. Narodil se ve Starých Hradech u Libáně, vystudoval učitelství v Jičíně a jako pokrokový učitel byl často pronásledován. I z důstojnické školy v Litoměřicích byl vyloučen, protože u něho našli Šrámkovu antimilitaristickou sbírku „Modrý a rudý“. Po vypuknutí 1. světové války při nejbližší příležitosti přeběhl do ruského zajetí a vrátil se jako poručík legií. Opět působil jako učitel a znovu byl pronásledován za své pokrokové jednání. Současně přednášel, pracoval v různých sociálních institucích atd. Za okupace se zapojil do antišaržistického odboje zvláště organizováním podpory rodinám zatčených. Od roku 1953 je v důchodě a aktivně pracuje v ČsČK, v SPB, organizuje hnutí Za Prahu krásnější, píše do různých časopisů atd. Pro náš kraj mají velký význam jeho studie o herci Karlu Polákově, členu II. ilegálního ÚV KSČ Miloši Krásném a o odbojové činnosti na území Českého ráje. Tak tedy: Mnoho zdraví do dalších let a hodně chuti do další práce!

- **V pořadu naší televize** 19. března k stému výročí svárovské stávky hovořil také sobotecký rodák dr. Vladimír Ruda, ředitel okresního archivu v Liberci.

- **Při oslavách 20. výročí vzniku JZD 13.** prosince 1969 v Praze obdržel vyznamenání Za vynikající práci zootechnik JZD Osek Karel Jirků.

- **Akademický malíř Jan Špála** bude letos mj. vystavovat i v dějišti příštích Olympijských her v Mnichově, kde pak má v době konání her r. 1972 výstavu opakovat. Nepochybujeme, že jeho díla, zvláště ta se sportovní tematikou, budou mít stejný úspěch jako na jiných jeho výstavách v zahraničí. A protože chystá i další výstavy, plánuje účast na různých sportovních závodech atd., nebude asi ani mít čas oslavit 16. dubna své padesátiny. Proto připomínáme tuto neuvěřitelnou skutečnost a co nejsrději jménem všech čtenářů blahopřejeme.



Jan Špála maluje v Rumunsku

● **Výstava „Dřevo — kouzlo přírody“** manželů Jarmily a Františka Vokálových měla v roce 1969 opět velký úspěch. Konala se v pavilónu školní družiny a za 6 měsíců ji shlédlo na 11 000 návštěvníků. Výstava znamenala i značný finanční přínos pro MNV v Sobotce.

● **V Markvartcích** bude letos v létě pokračovat dr. Jiří Waldhauser z libereckého muzea v archeologickém průzkumu keltské svatyně. Aby se udělalo co nejvíce práce, žádá studenty i další zájemce o brigádnickou výpomoc. Bližší informace sdělí na požádání redakce.

● **Vítání občánků města Sobotky** se opět uskutečnilo 15. listopadu 1969 na MNV v Sobotce. Tradiční slavnosti se zúčastnilo 11 nových občánků.

● **Veřejné plenární zasedání MNV** v Sobotce věnované 22. výročí Února se konalo 26. února. V kulturní vložce vystoupili žáci ZDS v Sobotce. Na závěr bylo zhodnoceno hospodaření MNV v loňském roce a schválen rozpočet na rok 1970.

● **Vzhled Sobotky** byl koncem loňského roku vylepšen dokončením generální opravy domu čp. 220 na Malém náměstí. Letošní krutá zima však způsobila mj. průtah v opravě Ganzova domu, který byl poškozen při havárii autobusu na zledovatělé vozovce loni v lednu. [Letos 27. ledna byl při podobné havárii poškozen dům čp. 55 na Karlově]. Náměstí zdobil od prosince do března vánoční strom republiky. Velké vnitřní úpravy provádí OSP ve školce, kde se zlepšuje sociální zařízení. Občané také kladně hodnotí dobré výsledky při operativním odklizení letošní sněhové záplavy z ulic. Jen odvoz popela někdy vázne. Nyní je třeba, aby všichni občané věnovali co největší pozornost jarnímu úklidu domků, zahrádek, ulic i dalších prostranství, aby se Sobotka důstojně připravila na květnové oslavy, na Závod míru, který projede městem 15. května, a vůbec na nastávající turistickou sezónu. A ještě máme dotaz k novopacké jednotě: proč je hotel Pošta v Sobotce ozdoben svítilící cedulí „Restaurace Humprecht“? Odedávna se jmenuje Pošta, a proto by měl tak být označen i touto svítilící reklamní tabulí.

● **Plesová sezóna v Sobotce** byla letos poněkud chudší než v jiných letech. Chyběly sokolské šibřinky a také myslivecký ples se konal jen jako večírek 10. I. na Poště. Tam také tancovali 24. I. Baráčníci. Ostatní plesy proběhly v sokolovně. Na Věnečku tanečních kursů 10. I. se nám líbilo, že nebyli vpuštěni žádní tanečníci, kteří neměli společenský oděv. Na sokolském plese 31. I. překvapila výborným výkonem sobotecká kapela pana Janků, řízená St. Suchánkem. Tradičně početnou návštěvu a hezkou úroveň měla požárnícká merenda 7. II., sklářský ples s bohatou a dobře organizovanou tombolou 14. II. a sokolský karneval s hojnou účastí masek 14. III. A velmi příjemně překvapil mládežnický W-klub, jehož ples 28. II. byl zpestřen společenskými hrami a volbou MISS, již se stala Blanka Sedivá.

● **Domousnice** chystají na dny 9. a 10. května 1970 již 2. sjezd rodáků a přátel obce. Přihlášky přijímá tamní MNV, kde zájemci obdrží bližší informace.

● **Dokončení studia.** Doktorou filosofie byla prohlášena 10. prosince 1969 v aule staroslavného Karolina v Praze Jarmila Lišková z Libošovic. Studium na Filozofické fakultě University J. E. Purkyně v Brně dokončil náš spolupracovník, známý archeolog Jiří Waldhauser z Prahy. Jeho promoce se konala 15. prosince 1969.

● **Kulturní kalendář jednou větou:** 1. I. 1895 zahájilo v Sobotce svou činnost Jerábekovo družstvo. — 18. I. 1905 se narodil Šrámkův přítel František Žofka. — 19. I. 1850 zemřel sobotecký děkan František Mat. Vetešník. — 21. I. 1725 se narodil hudební skladatel Jiří Ignác Linek, jenž působil i na sobotecké škole. — 22. I. 1920 zemřel v Sobotce řídící učitel Antonín V. Sakař, historiograf a čestný občan Sobotky. — 11. II. 1960 zemřel ing. arch. Břetislav Štorm, obnovitel hradu Kostí. — 16. II. 1955 zemřel ředitel školy v Sobotce Josef Boudyš. — 19. II. 1810 se v Haraticích narodil vlastenecký kněz Damián Šimůnek. — 23. II. 1885 se v Sobotce narodil prof. František Šolc. — 2. III. 1915 zemřel sobotecký starosta František Peča. — 15. III. 1895 se narodil ředitel soboteckých škol Josef Fejfar. — 30. III. 1935 byla premiéra Axmanovy kantáty Sobotecký hřbitov na Šrámkova slova. — 5. IV. 1895 se narodil přítel Joži Zindra, učitel Jarko Elenkaiser. — 7. IV. 1945 zahynul ve Vídni Jan Mach-Stránský. — 10. IV. 1825 vypukl velký požár v Sobotce č. 195. — 12. IV. 1870 se narodil historik Josef Pekař. — 18. IV. 1940 zemřel Šrámkův přítel, prof. František Duchoň. — 23. IV. 1835 se narodil Antonín V. Sakař. — 28. IV. 1945 zemřel sobotecký kronikář, lékárník Jaroslav Macoun. — 30. IV. 1965 zemřel propagátor Českého ráje, gen. Jan Kasalický.

● **A léta běží, vážení.** Bude tomu letos již 45 let, co jsme byli prvními „studenty“ jednoročního učebního kursu (JUKu) při sobotecké měšťance ve školním roce 1925/6. Projíždím-li někdy Sobotkou, vždy si při pohledu na školu říkám, jak dobře nás připravila pro život, jak nás naučila lásece k vlasti. Pamatujete se ještě na rozdíly, když ve 3. ročníku měšťanky nás učitelé oslovovali: Vstaň, žáku ty a ty — a v JUKu najednou: Řekněte nám, studente... Jistě by bylo milé sejt se zase po letech, posedět, zavzpomínat si, říci si o svých osudech. Nejdříve je však nutno shromáždit dnešní jména a adresy spolužáků. Hlaste je proto na adresu Josef Sekrt, Sobotka č. 96. Pak již dohodneme termín schůzky a snad se opravdu sejdem.

František Pěnička, Blatná

● **Matriční zprávy:** V roce 1969 bylo na MNV v Sobotce uzavřeno 95 sňatků. V matričním obvodu zemřelo 56 lidí. V současné době jsou nejstarší občany města Kateřina Kyzvátová (9. VII. 1873), Ludmila Kolesová (23. VII. 1878) a Anna Kyzvátová (8. XII. 1879); z mužů je nejstarší Josef Janatka (12. VII. 1882).

● **Sobotečtí jubilanti:** 85 let oslavila 4. II. Marie Fišerová ze Sobotky. 80 let se dožily 14. II. Emilie Krupková, 26. III. Františka Drbohlavová a 27. IV. Anna Žďánská ze Sobotky. 75 let bylo 2. I. prof. Gustavu Baumhaierovi z Prahy, 2. II. Františce Staškové, 8. III. Františku Balákoví a 18. IV. Františku Dolenskému ze Sobotky. 70 let oslavili 18. I. Zdenka Hortlíková, 26. I. Karel Žďánský, 16. II. Julie Sedmidubská, 28. II. ing. Josef Král, 9. III. Jaroslav Opočenský, 22. III. Marie Burešová a 30. IV. Růžena Votroubková ze Sobotky, 5. III. František Černý ze Spyšové a 12. IV. Josef Pícek z Lavic. 65 let se dožili: 18. I. Josef Honc, 27. I. Anna Bočková a Hedvika Jahelková, 29. I. Františka Rulcová, 13. II. Anna Jelenová, 21. II. Bohuslav Opočenský. 23. III. Marie Huterová, 8. IV. Josef Pospíšil, 14. IV. Růžena Náhlovská a 17. IV. František Jiříčný ze Sobotky, 16. I. Anežka Bočková ze Zajakur, 20. I. Anežka Žďánská a 18. III. Josef Hanuš ze Spyšové a 2. II. Václav Hercík ze Stéblovic.

● **Sňatky:** 8. XI. na Sychrově Věra Hakenová ze Sobotky a Jiří Beck z Mladé Boleslavi. 22. XI. v Sobotce Miloslava Šolcová z Nadslavi a Jindřich Javůrek ze Sobotky. 29. XI. v Sobotce Věra Mládková ze Sobotky a Libor Průša z Židněvsí. 6. XII. v Sobotce Hermína Furišová ze Sobotky a Vladimír Čech z Kamenice. 13. XII. v Sobotce Jitka Paličková a František Koloc, oba ze Spařenců. 19. XII. v Jičíně Eva Šoltysová z Labouně a Miloslav Javůrek z Markvartic. 20. XII. v Sobotce Jaroslava Houzvičková s Bohuslavem Matoušů a Ladislava Šolcová s Josefem Kupcem, všichni ze Sobotky. 3. I. v Sobotce Jaroslava Jonášová z Oseka a Jan Kubálek z Dolního Bousova. 15. I. v Jičíně Marie Jirčáková z Dobšic s Václavem Brožem a Marie Chrtková z Dobšic s Lubomírem Martínkem z Křenov. 17. I. v Sobotce Ludmila Antoňová z Veselice a Josef Bernat ze Samšiny. 31. I. v Liberci Jarmila Kozáková a Josef Boček, oba ze Sobotky. 6. II. v Jičíně Libuše Mazuchová a Josef Rejha, oba ze Sobotky. 13. II. v Sobotce Vlasta Zemková z Lomnice a Jaroslav Valenta z Jilemnice. 20. II. v Jičíně Marie Tomášková a Jiří Mošna z Ohařic. 27. II. v Sobotce Zdenka Konečná z Lomnice s Josefem Konečným z Mladějova a Eliška Harvancová s Václavem Bednářem ze Sobotky. 28. II. v Sobotce Miloslava Nechutová z Nadslavi a Zdeněk Folprecht ze Staňkovic Lhoty. 12. III. v Sobotce Ludmila Luštická ze Sobotky a Jaroslav Řehák z Oseka. 14. III. na Sychrově Jaroslava Jandová z Kněžnic a František Prokorát z Hubojed. 27. III. v Mladé Boleslavi Miroslava Bartoňová z Doubravičky a Bedřich Saska z Rovně.

● **Děkujeme za slova útěchy** při úmrtí našeho manžela, tatínka a dědečka, pana Františka Broučka, ředitele školy v. v. v Sobotce. Zvláštní dík patří za projevenou soustrast od našich krajanů z jugoslávského Daruvaru, dále všem, kdo se zúčastnili rozloučení v semilském krematoriu, a všem nájemníkům obecního domu v Sobotce, kteří místo květinového daru věnovali 150 Kčs na výstavbu SOS vesničky.

Rodina Broučkova

● **Děkujeme všem,** kdo se snažili zmírnit naši bolest nad náhlým úmrtím našeho otce, manžela a dědečka Jana Macouna, obchodníka v Sobotce, a kdo ho přišli doprovodit na jeho poslední cestě k věčnému odpočinku.

Rodina Macounova

● **Úmrtí v listopadu 1969:** 2. XI. František Špalek z Dršťekryje - 70 let. 6. XI. Marie Špiglová z Příchvoje - 70 let. 8. XI. Jiří Zeman ze Střehomí - 58 let. 16. XI. Anna Smolíková z Plhova - 74 let. 17. XI. František Liška z Libošovic - 72 let. 21. XI. Emilie Svobodová z Libošovic - 83 let. 28. XI. Michal Frank ze Sobotky - 70 let

a Ladislav Zahradka z Rakova - 70 let. V listopadu také zemřela bývalá pokladní sobotecké záložny Štěpánka Krupnová.

● **Úmrtí v prosinci 1969:** 1. XII. Anna Brožová ze Sobotky - 86 let a Františka Bednářová ze Sobotky - 76 let. 4. XII. Miroslava Volfová ze Sobotky - 83 let, Františka Zejbrdlíková z Mladějova - 88 let a Růžena Goliášová ze Sobotky. 9. XII. František Brouček ze Sobotky - 77 let a František Brojír z Pařížku - 26 let. 10. XII. Jan Macoun ze Sobotky - 66 let. 19. XII. Jindřich Rotta ze Sobotky - 66 let. 28. XII. Zdena Folprechtová z Plzně - 77 let, Marie Branbergerová ze Sobotky - 73 let a Anna Mrkvičková ze Sobotky - 72 let. 29. XII. František Švorc ze Skušiny - 83 let. 30. XII. Kateřina Koštejnová z Drštěkryjí - 90 let, Marie Kolářová z Rytířovy Lhoty - 78 let a Františka Menclová ze Sobotky - 73 let. 31. XII. Barbora Mayerová z Mladějova - 84 let.

● **Úmrtí v lednu 1970:** 3. I. Božena Pejšmanová z Ohařic - 77 let a Marie Drábová ze Sobotky - 82 let. 4. I. Marie Janů ze Kďanic - 93 let, Anna Folprechtová ze Kďanic - 90 let, Václav Lesák ze Sobotky - 82 let a Božena Česeňková ze Sobotky - 75 let. 5. I. Josef Damašek z Blat - 74 let. 10. I. Anna Juklíčková z Hubojed - 88 let. 12. I. František Macoun z Malechovic - 88 let. 15. I. Václav Ječný z Čálovic - 65 let. 16. I. Eleonora Hlaváčková ze Sobotky - 91 let, Anna Břvová ze Sobotky - 71 let a Jindřich Jansa ze Spyšové - 72 let. 19. I. František Kupec ze Staňkovy Lhoty - 69 let. 22. I. František Mikšíček z Čálovic - 69 let. 23. I. Anna Řihová z Mladějova - 91 let. 24. I. Jan Machačný z Bacova - 75 let. 29. I. František Jenček z Bacova - 77 let. 30. I. Karel Klimeš ze Sobotky - 91 let.

● **Úmrtí v únoru 1970:** 2. II. Josef Hercík z Drštěkryjí - 60 let. 3. II. Josef Najman ze Sobotky - 59 let. 6. II. Františka Hůlková z Oseka - 84 let. 9. II. Josef Jedlička z Hubojed - 77 let. 20. II. Barbora Brixová z Dobšic - 82 let.

PLÁN PRÁCE ODDÍLU KOPANÉ SOKOL SOBOTKA PRO ROK 1970

Po stránce sportovní je prvořadým úkolem první poloviny letošního roku postup našeho mužstva dospělých do krajské I. B třídy. Tímto směrem je trenérem Málkem vedena příprava v zimním období, mužstvo trénuje třikrát týdně převážně na hřišti. Sahráli jsme již tři přípravná střetnutí a ještě další máme v plánu. Vlastní mistrovská sezóna bude zahájena v neděli 5. dubna.

Cílem dorosteneckého mužstva, které po předešlých velmi „hubených“ letech přece jen v podzimní sezóně dosahovalo lepších výsledků, je dosáhnout umístění v první polovině tabulky. Bylo by velmi třeba rozšířit kádr mužstva o 2—3 nové hráče.

Žákovské mužstvo pod vedením Mirka Luštického již na podzim naznačilo, že zde roste další fotbalová generace Sobotky. Jejich úkolem je pokračovat v dobrých výkonech, získat ve škole další chlapce pro tento sport. Naš oddíl chce pořádat v letních měsících pro školu mezitřídní turnaj, kde by se vybrali nejtalentovanější chlapci do žákovských družstev. Dále počítáme s turnajem v měsíci červnu pro žákovská mužstva o putovní pohár. Pozvali bychom asi 6 mužstev z okresu, první tři mužstva by byla odměněna.

Na kulturním poli bude náš oddíl jako každoročně pořádat několik tanečních zábav. Počínaje tradičním karnevalem a pomlázkovou, přes letní karneval a posvícenskou až po tradiční zábavy koncem roku. O případném pořádání odpoledních čajů v zimním období bude teprve rozhodnuto.

V letošním roce poprvé budou v prodeji na zápasy v Sobotce permanentní vstupenky. Vstupenka bude platná od 1. dubna do 30. června (jde asi o 10—11 zápasů) a bude stát 30 Kčs. Od pondělí 16. března jsou v prodeji u oddílu kopané odznaky, které byly vyrobeny podle starých odznaků oddílů. Odznaky jsou ve třech barevných kombinacích.

V brigádnické činnosti plánujeme především pomoc členů našeho oddílu při výstavbě stadiónu. K zlepšení finanční situace oddílu bude pořádán, jako každoročně, sběr železného šrotu.

Úkolem našeho oddílu bude také dokonalá údržba hrací plochy našeho stadiónu. V průběhu roku budou prováděny úpravy nejen hrací plochy, ale i okolních ploch, aby pobyt v našem sportovním stánku byl co nejpříjemnější. V těchto akcích se budeme snažit spolupracovat s místní ZDS.

V posledním období došlo ke změně ve vedení našeho oddílu. Někteří členové museli z osobních důvodů zanechat aktivní práce, a proto byl vytvořen nový výbor, v jehož čele je Ladislav Šedivý. Výbor oddílu kopané

Vážení přátelé,

po delší přestávce dostáváte do ruky 1. číslo VII. ročníku Zpravodaje Šrámkovy Sobotky. Díky obětavosti všech dopisovatelů i stálých odběratelů vychází náš časopis již čtvrtý rok tiskem a stále bez sebemenší dotace. Řídíme se zásadou: kolik peněz se na Zpravodaj vybere, tolik se na jeho vydávání dá. Přitom téměř všechny výdaje jsou určeny na tisk a výrobu štoček, autoři článků i další spolupracovníci nedostávají žádnou odměnu.

V loňském roce vycházelo každé číslo v nákladu průměrně 1200 výtisků. Stálých odběratelů bylo koncem minulého roku 1036. Celkové příjmy (tzn. předplatné od stálých odběratelů a výtěžek z drobného prodeje časopisu) činily 29 628,60 Kčs. Výdaje na Zpravodaj byly 28 533,85 Kčs, (v tom je cena posledního dvojčísla z roku 1968, ale není započtena cena posledního dvojčísla 1969, jehož faktura přišla až r. 1970). Jeví se tedy menší přebytek, který je plánován na zaplacení přílohy posledního loňského dvojčísla. Průměrný příspěvek od jednoho stálého odběratele činil 26,50 Kčs. Z různých důvodů, hlavně proto, že nás o to mnozí odběratelé žádali, jsme upustili od vydání seznamu odběratelů a jejich zaslaných příspěvků. Tím upřímněji všem děkujeme.

V roce 1970 bude Zpravodaj vycházet opět měsíčně až od dubna, jak jste již byli informováni. Řídit ho bude redakční rada, uvedená v tiráži. Budeme se opět snažit, aby časopis byl trvalým pojátkem všech občanů a rodáků i přátel Sobotky, milovníků Šrámkova díla, návštěvníků Šrámkových Sobotek a možná i nositelů příjmení Sobotka.

Systém předplatného zůstává stejný: stálí odběratelé jej zašlou v dobrovolné výši složenkou, v drobném prodeji bude každé číslo stát 1,50 Kčs. Na celkové výši předplatného bude záviset rozsah Zpravodaje v tomto roce. Pro porovnání uvádíme, že cena Bousovák (1 číslo vychází v rozsahu 10 rozmnožených, strojem psaných stránek, což se rovná přibližně 4 stránkám ZSS) byla v důsledku stále rostoucích nákladů zvýšena na 1,50 Kčs za číslo. I jiné podobné časopisy zápasí s finančními potížemi. Na složenke za předtištěné ZPRAV nezapomeňte uvést své odběratelské číslo. Kdo předplácí Zpravodaj příbuzným, uveďte jejich jména na zadní straně složenky (rubrika Sdělení adresátu) a jim oznamte, aby časopis neplatili a svou složenku zničili. Kdo nebude chtít ZSS již odebírat, vraťte toto číslo nebo to sdělte redakci. Také se stává, že pošta některé číslo ztratí. V tom případě napište redakci, která se vždy bude snažit chybějící starší čísla Vám sehnat.

S tímto číslem 1/1970 vám zároveň posíláme složenku na předplatné a těm, kteří si ho objednali, i cyklostylovaný obsah loňského ročníku ZSS (kdo ještě obsah bude chtít, napište si redakci).

Na závěr děkujeme touto cestou ještě jednou všem čtenářům, kteří nám napsali k Novému roku i později slova uznání a díků. Budeme se snažit vaši důvěru nezklamat a časopis stále zlepšovat. I nadále k tomu budeme potřebovat obětavé autory článků a zpráv i finanční příspěvky stálých odběratelů. Chtěli bychom, aby počet stálých odběratelů rostl, protože tak poroste i obsah a úroveň Zpravodaje. Prosíme vás tedy na závěr, abyste napsali i svým příbuzným a známým, ať i oni se stanou stálými odběrateli.

Srdečně vás zdraví a za vše děkuje

redakce ZSS